

Globalisering:

de erosie van de parlementaire democratie?

Vrije Universiteit Brussel, Academiejaar 2005 –2006.

Bram Langmans, 2^e licentie Wijsbegeerte, Rolnr.: 64452.

Taak bij het vak: 'Structuur & Functie van de Staat', Prof. Dr. Jan Gorus.

Inhoudsopgave

<i><u>Inleiding.....</u></i>	<i><u>3</u></i>
<i><u>I. De geschiedenis van een verenigd Europa.....</u></i>	<i><u>4</u></i>
<i><u>I.I. De Verenigde Staten van Europa.....</u></i>	<i><u>4</u></i>
<i><u>I.II. Het na-oorlogse Europa.....</u></i>	<i><u>7</u></i>
<i><u>I.III. The New World Order.....</u></i>	<i><u>9</u></i>
<i><u>II. De verzwegen geschiedenis van de globalisering.....</u></i>	<i><u>15</u></i>
<i><u>II.I. Het synarchisme en de haute finance.....</u></i>	<i><u>15</u></i>
<i><u>II.II. Het nazisme en de haute finance.....</u></i>	<i><u>16</u></i>
<i><u>II.III. The New World Order & The World of Intelligence.....</u></i>	<i><u>19</u></i>
<i><u>III. De uitholling van de parlementaire democratie.....</u></i>	<i><u>21</u></i>
<i><u>Besluit.....</u></i>	<i><u>25</u></i>
<i><u>Literatuurlijst.....</u></i>	<i><u>26</u></i>
<i><u>Bijlage I. Aanwezigen Bilderberg 2005.....</u></i>	<i><u>27</u></i>
<i><u>Bijlage II. The Bilderberg Meetings.....</u></i>	<i><u>29</u></i>

Inleiding

Ik wilde het in deze paper oorspronkelijk hebben over de ideeën van Carl Schmitt en hoe die via Leo Strauss (en Alexandre Kojève) een belangrijke invloed hebben uitgeoefend op de huidige gang van zaken in deze wereld. Vooral in het zogenaamde (Amerikaanse) ‘neo-conservatisme’ zijn deze ideeën immers zeer enthousiast (zij het iets minder genuanceerd) onthaald. Toen ik echter aan een literatuurstudie begon vanuit bovenvermelde invalshoek, bleek al snel dat Carl Schmitt andere interessante relaties onderhield, met mensen als Hjalmar Schacht en Lord Beaverbrooke bijvoorbeeld, of ook met Franz L. Neumann, Herbert Marcuse & Otto Kirchheimer van de Frankfurter Schule. Op die manier kwam ik een internationaal netwerk van financiers, industriëlen en intellectuelen op het spoor dat reeds lang voor Carl Schmitt’s intellectuele carrière was ontstaan (en ook vandaag de dag nog steeds bestaat), maar waar de ideeën van Schmitt eveneens een warm onthaal hebben gekend. Als ik daar dan ook nog bij vertel dat het expliciete doel van dit netwerk is om via een geheim genootschap de absolute supra-politieke wereldheerschappij van een ‘verlichte elite’ te installeren, begrijpt u ongetwijfeld wel dat mijn nieuwsgierigheid gewekt was. Het leek mij dan ook zeer interessant om dit netwerk en haar activiteiten eens nader te onderzoeken in het kader van de hedendaagse globalisering en de daarmee gepaard gaande erosie van nationale bevoegdheden en dus van de parlementaire democratie. Over deze thematiek valt echter zo veel te vertellen dat de lezer het me wellicht niet kwalijk zal nemen dat de ideeën van Carl Schmitt in deze paper uiteindelijk nog amper aan bod zullen komen.

Deze paper zal dus handelen over de uitholling van de parlementaire democratie onder het hedendaagse proces van globalisering en is in die zin dan ook in essentie politiek-filosofisch georiënteerd. Om deze problematiek echter in het juiste daglicht te kunnen stellen leek het me aangewezen eerst een degelijk historisch kader te schetsen. Omdat het in het kader van deze paper onmogelijk was in detail de gehele wereldgeschiedenis van de laatste honderd jaar te behandelen, heb ik er voor gekozen het voorbeeld van de institutionele geschiedenis van het verenigde Europa uit te werken als case-study.

Het eerste hoofdstuk van deze paper zal dan ook expliciet aan dit thema zijn gewijd. In een eerste deel vertel ik u over de institutionele geschiedenis van het verenigde Europa voor W.O. II. Vervolgens zal ik het in het volgende deel hebben over het vervolg (de hervatting?) van deze ontwikkeling na W.O. II. In het derde en laatste deel van het eerste hoofdstuk zal ik dan tenslotte specifiek aandacht schenken aan de Bilderberg-bijeenkomsten ter illustratie van de voorgaande delen. Tevens zal ik het nog hebben over de toekomstperspectieven die deze ontwikkeling ons biedt.

Het tweede hoofdstuk breidt dit historisch kader dan verder uit door dieper in te gaan op de relaties van de in hoofdstuk I genoemde mensen met respectievelijk het synarchisme, het nazisme en de wereld van de ‘central intelligence’.

Het derde en laatste hoofdstuk van deze paper behandelt dan de politiek-filosofische implicaties van de beschreven ontwikkeling naar globalisering voor onze traditionele vertegenwoordigende democratie en voor het concept van de natie-staat.

Tenslotte zal ik in het besluit nog enkele afrondende gedachten uitwerken over de achtergrond waartegen politiek pas mogelijk wordt.

I. De geschiedenis van een verenigd Europa

I.I. De Verenigde Staten van Europa

In 1922 werd in Wenen de eerste bijeenkomst gehouden van de Pan-Europese Beweging. Meer dan 6000 personen waren daarbij aanwezig. Graaf Richard Coudenhove-Kalergi, de oprichter van de vereniging, waarschuwde er tegen die Europeanen “who are naïve enough to believe that the opposition between the Soviet Union and Europe can be bridged by the inclusion of the Soviet Union in the United States of Europe. These Europeans need only to glance at the map to persuade themselves that the Soviet Union in its immensity can, with the help of the [Communist] Third International, very quickly prevail over little Europe. To receive this Trojan horse into the European union would lead to perpetual civil war and the extermination of European culture. So long, therefore, as there is any will to survive subsisting in Europe, the idea of linking the Soviet Union with Pan Europe must be rejected. It would be nothing less than the suicide of Europe.”¹ Diezelfde Coudenhove-Kalergi liet zich in een andere context volgende gevleugelde woorden ontvallen: “This eternal war can end only with the constitution of a world republic... The only way left to save the peace seems to be a politic of paeceful strength, on the model of the Roman Empire, that succeeded in having the longest period of peace in the west thanks to the supremacy of his legions.”² Het zal dan ook niemand verbazen dat het podium van de conferentie werd gesierd door de portretten van Immanuel Kant, Napoleon Bonaparte, Giuseppe Mazzini en Friedrich Nietzsche: de intellectuele voorlopers en verdedigers van de ideeën van de wereldrepubliek en/of van een Verenigd Europa.

Een ander interessant gegeven van deze conferentie is dat ze financieel werd ondersteund door de Warburg's, een oude Venetiaanse bankiersfamilie die zestigduizend gouden marken neertelde om deze conferentie mogelijk te maken. Ook het feit dat Hjalmar Schacht op deze eerste conferentie als spreker aanwezig was is, zoals we straks nog zullen zien, een niet onbelangrijke vaststelling. In 1932 zou deze zelfde Schacht nogmaals de bijeenkomst van de Pan Europese Beweging toespreken, en wel als volgt: “In three months, Hitler will be in power... Hitler will create PanEuropa. Only Hitler can create PanEuropa.”³ Max Warburg zelf zou één van de belangrijkste financiële steunpilaren vormen van de onwaarschijnlijke vlucht die Hitler's politieke loopbaan zou nemen.⁴

Alvorens dieper op deze zaken in te gaan lijkt het mij echter aangewezen eerst nog iets verder de geschiedenis in te trekken. In 1891 werd door Cecil Rhodes bijvoorbeeld een vereniging opgericht die bekend zou worden onder verschillende namen als de Rhodes-Milner Group, de Roundtable Group, de Cliveden Set, of gewoon kortweg de Group. De (officiële) initiële leden van de groep waren Rhodes, Lord Milner, Lord Escher, Rotschild en Grey. Carroll Quigley schrijft hierover in zijn boek ‘The Anglo-American Establishment’:

“One wintry afternoon in February 1891, three men were engaged in earnest conversation in London. From that conversation were to flow consequences of the greatest importance to the British Empire, and to the world as a whole. For these men were organizing a secret society that was, for more than fifty years, to be one of the most important forces in the formulation, and execution of British imperial and foreign policy. The three men who were thus engaged were already well known in England. The leader was Cecil Rhodes, fabulously wealthy empire builder, and the most important person in South Africa. The second was William T. Stead, the

¹ STEINBERG (J.). *Synarchism: The Fascist Roots Of The Wolfowitz Cabal*. In: *Executive Intelligence Review*. 30 mei 2003.

² STEINBERG (J.). Op. Cit.

³ STEINBERG (J.). Op. Cit.

⁴ GUYATT (D.). *Princes of Plunder. The shape of treachery and the bridge at Arnhem*. In: *Nexus Magazine*. Vol. 12, nr. 2. 2005.

famous, and probably also the most sensational, journalist of the day. The third was Reginald Baliol Brett, later known as Lord Esher, friend, and confidant of Queen Victoria, and later to be the most influential advisor of King Edward VII, and King George V. The details of this important conversation will be examined later. At present we need only point out that the three drew up a plan of organization for their secret society, and a list of original members. The plan for organization provided for an inner circle, to be known as "The Society of the Elect", and an outer circle, to be known as "The Association of Helpers". Within The Society of the Elect, the real power was to be exercised by the leader, and a "Junta of Three". The leader was to be Rhodes, and the Junta was to be Stead, Brett, and Alfred Milner. In accordance with this decision, Milner was added to the society by Stead shortly after the meeting we have described."⁵

Cecil Rhodes was een leerling van John Ruskin aan Oxford University. Deze Ruskin was extreem anti-democratisch ingesteld en propageerde de absolute wereldheerschappij van een 'verlichte' elite om de kwalen van de democratie tegen te gaan. Rhodes, zelf een fervent voorvechter van *the British Empire*, omarmde enthousiast deze ideeën.

In de V.S. bestond (en bestaat) ondertussen al een tijdje een erg soortgelijke organisatie: The Order of the Skull & Bones, opgericht in 1832 door William Huntington Russel en Alphonso Taft. Deze beweging werd opvallend genoeg al snel financieel ondersteund vanuit Engeland, en wel (vanaf de jaren 1870) door de familie Rotschild (eveneens stichtend lid van de Rhodes-Milner-Group). Skull & Bones is een 'geheime' vereniging van laatstejaarsstudenten aan Yale University: elk jaar worden 15 nieuwe leden ingewijd, waardoor het totale levende ledenaantal steeds tussen de 600 à 800 ligt. Een van de gedragsregels van de Skull & Bones is dat haar leden onder alle omstandigheden moeten ontkennen dat ze lid zijn van de vereniging, en dat alle activiteiten onder een volledige geheimhouding moeten gebeuren. Leden van Skull & Bones zouden elkaar dan in het latere carrière-leven onvoorwaardelijk steunen met als doel het controleren van de belangrijkste (buitenlandse, militaire & economische) overheidsinstellingen. Toen in 1918 de Council on Foreign Relations (CFR) werd opgericht door een groep van advocaten, bankiers, industriëlen en internationale financiers onder leiding van Elihu Root, toenmalig assistent van president Roosevelt, was The Order of the Skull & Bones daarbij zeer goed vertegenwoordigd. (Archibald C. Coolidge, een goede relatie van Samuel Russel (neef van) was bijvoorbeeld een van de stichters van de CFR, Elihu Root zelf was vroeger nog persoonlijke advocaat voor W.C. Whitney, een ander bekend Bones-lid; en buiten-proportioneel veel leidinggevende figuren binnen de CFR komen uit Skull & Bones.) De CFR is zelf weer een 'invitation only'-organisatie waar de leden aan een absolute geheimhoudingsplicht zijn gebonden over wat er op de bijeenkomsten wordt gezegd, al publiceert het CFR wel zelf 'adviesrapporten'. Door het opvallend percentage van overlappend lidmaatschap van Skull & Bones en de leidinggevende functies binnen de CFR menen sommigen dat de CFR niets anders is dan een strategisch Skull & Bones-orgaan.⁶

Wanneer dan in 1919 in Parijs door de vredesdelegaties van de V.S. en Engeland het Royal Institute for International Affairs wordt opgericht, zijn de leden van de CFR en de Rhodes-Milner-Group daarbij weer prominent aanwezig. Het doel van dit door o.a. Lord Milner opgerichte RIIA is 'the unity of all nations under one world government.' en de vereniging zelf kan gezien worden als een voortzetting van de Round Table-Groups uit één van de testamenten van de dan inmiddels overleden Rhodes. De verwevenheid van de drie groepen gaat zelfs zo ver dat de Amerikaanse tak van RIIA op 29 juli 1921 samensmelt met het CFR. De vereniging zal vanaf dan in de V.S. door het leven gaan onder de naam van de CFR, maar ze jaagt nu ook het

⁵ QUIGLEY (C.). The Anglo-American Establishment. From Rhodes to Cliveden. Books In Focus, New York, 1981. p. 3.

⁶ Voor heel deze paragraaf, zie o.a.: ROUNDTABLE. The Trilateral Commission. A Council on Foreign Relations Front Organisation. En PETERS (M.). The Bilderberg Group and the project for European unification.

vermelde doel van de RIIA na. Dat een verenigd Europa in deze visie al een hele stap in de goede richting is mag wel duidelijk zijn. Ondertussen werd de RIIA naar zo veel mogelijk andere landen geëxporteerd, waardoor het reeds in 1925 noodzakelijk werd vier Institute(s) of Pacific Relations op te richten die de communicatie tussen de verschillende RIIA's moesten coördineren en bevorderen. Vervolgens wordt in 1927 nog eens de Pacific Council (bestaande uit zeven personen) opgericht als coördinatiecel voor dit geheel van RIIA's en IPR's.⁷

De volgende belangrijke ontwikkeling vindt vervolgens plaats in 1939 wanneer de CFR een overeenkomst maakt met het Amerikaanse State Department voor de befaamde CFR War & Peace Studies-Group. Het is namelijk daar dat de fundamenteën zullen gelegd worden voor het Marshall-plan, de Nato, de Verenigde Naties, de WTO, het IMF; kortom, deze exclusieve thinktank-sessie's achter gesloten deuren (toegang tot de CFR is voorbehouden aan door de oudere leden 'uitverkoren') zouden de basis leggen voor wat we tegenwoordig globalisering noemen. Een zeer belangrijke opmerking is hier dan ook dat deze War & Peace Studies-Group (actief tot en met 1945) voornamelijk financieel werden ondersteund door de familie Rockefeller.⁸ Maar laat ik eerst enige data op een rijtje zetten om het bovenvermelde concreet te maken: De War & Peace Study-Groups werden in 1941 officieel gemaakt (en integraal verdubbeld!) door de oprichting van de Division of Special Research binnen het Amerikaanse State Department.⁹ In 1942 zou vervolgens nog een ander officieel orgaan ontstaan uit de study-groups: het Advisory Committee on Postwar Foreign Relations (dat een belangrijke rol zou spelen in het bedenken en implementeren van het Marshall-plan). In 1944 had dan weer de Dumbarton Oaks Conference on World Economic Affairs plaats, waar alweer de leden van de CFR studies group een belangrijke rol vervulden (en waar de grondslagen voor de hedendaagse 'globale vrije markt' werden gelegd). In 1945 zouden de leden van de groups vervolgens, samen met hun vrienden van het Britse RIIA, de Verenigde Naties oprichten in San Fransisco. Het kan dan ook niemand meer verbazen dat, wanneer in '47 het Marshall-plan effectief van start gaat, de leden van de studies-group (of dus van de CFR) weer prominent aanwezig waren. Uit dit Marshall-plan zou later uiteindelijk ook de North Atlantic Treaty Organisation (NATO) ontstaan.¹⁰

“The Marshall Plan is named after the speech on June 5 1947 by US Secretary of State Marshall [deze speech werd geschreven door Dean Acheson], which invited European countries to join in a co-operative plan for economic reconstruction, with explicit requirements for trade liberalisation and increases in productivity. Over the next ten months there emerged the Foreign Assistance Act of 1948, which set up the Economic Co-operation Agency (ECA) to administer the European Recovery Programme (ERP) - the so-called 'Marshall Aid' - which gave \$13 billion in aid to 16 western European states. In four years, the ECA was superseded by the Mutual Security Agency (MSA) in 1951 which in turn was transformed into the Foreign Operations Agency (FOA) in 1954, later the International Co-operation Agency (ICA) in 1955 and finally the Agency for International Development (AID) in 1961 (Carew 1987 p. 6ff). it is generally recognised that this aid had a decidedly militaristic purpose, being essentially a prerequisite for the development of NATO.”¹¹

Maar daarmee zijn we natuurlijk al in het tijdvak na de tweede wereldoorlog terechtgekomen. Laat ik echter nog heel even tegen de chronologie zondigen en kort vermelden dat deze zelfde CFR-mensen in 1950 eveneens verantwoordelijk zouden zijn voor het beruchte document NSC-68. Dit militaire beleidsdocument brengt voor het eerst Amerika expliciet naar voor als de

⁷ ROUNDTABLE. The Trilateral Commission. A Council on Foreign Relations Front Organisation. (via <http://www.geocities.com/CapitolHill/2807/>)

⁸ ROUNDTABLE. 1939-1945 – The Council on Foreign Relations War & Peace Studies Group. (via <http://www.geocities.com/CapitolHill/2807/>)

⁹ Idem.

¹⁰ PETERS (M.). The Bilderberg Group and the project for European unification. (via www.bilderberg.org)

¹¹ PETERS (M.). Op. Cit. p. 2.

politieman van de wereld die de vrijheid en vrede van de rest van de wereld moet bewaken tegen de achter alle hoeken op de loer liggende communistische dreiging; en verbind daaraan tevens de eis dat minstens 20 % van het Amerikaanse BNP moet besteed worden aan het leger en defensie.¹² Maar met dat alles loop ik dus op de feiten vooruit. Laat ik in het volgende deel dan maar onze Europese geschiedenis hervatten.

I.II. Het na-oorlogse Europa

Ik zal het in het volgende hoofdstuk nog uitgebreid hebben over de woelige periode van W.O. II zelf. Het zal voorlopig moeten volstaan te vermelden dat er in het begin van de jaren '40 een netwerk was ontstaan tussen verschillende politieke en industriële zwaargewichten die tijdens de oorlog in Engeland verbleven. De belangrijkste namen die ik nu alvast wil noemen zijn de Belgische eerste minister Paul van Zeeland, de Pool Joseph Retinger (secretaris van Jean Monnet en later van van Zeeland) en de Nederlander Paul Rijkens (o.a. president van Unilever en bekleeder van belangrijke functies bij het toenmalige Philips en de Bank van Rotterdam). In 1942-'43 was hieruit de BeNeLux ontstaan en iets later de Onafhankelijke Liga voor Europese Coöperatie (OLEC) met Paul van Zeeland als voorzitter en Retinger als secretaris-generaal.¹³

In 1946 maakt Retinger, op expliciete vraag van Averell Harriman (alweer één van de hele grote leden van Skull & Bones), een rondreis door de Verenigde Staten van Amerika om steun te zoeken voor OLEC.¹⁴ Zoals volgend citaat getuigt had hij daarbij een groot succes:

“I found in America a unanimous approval for our ideas among financiers, businessmen and politicians. Mr Leffingwell, senior partner in J. P. Morgan's [bank], Nelson and David Rockefeller, Alfred Sloan [chair of General Motors], Charles Hook, President of the American Rolling Mills Company, Sir William Wiseman, [British SIS and] partner in Kuhn Loeb [New York investment bank], George Franklin and especially my old friend Adolf Berle Jr [CFR], were all in favour, and Berle agreed to lead the American section [of ILEC]. John Foster Dulles also agreed to help. (Pomian 1972, p. 212)”¹⁵

Hieruit onstond de Europese Beweging (European Movement), die voor een groot deel werd gefinancierd door de Amerikaanse overheid enerzijds en Amerikaanse ‘particulieren’ anderzijds via het American Committee for a United Europe (ACUE). Uit de eerste samenkomst van de Europese Beweging in 1948 in Den Haag onstond de Raad van Europa, waarmee de officiële geschiedenis van de Europese Unie van start gaat. Het is echter interessant nog eens stil te staan bij wie juist de ideeën van Retinger zo enthousiast hadden onthaald: zowel Leffingwell, John McCloy en David Rockefeller waren chair geweest van CFR, terwijl George Franklin zelf nog executive director is geweest bij de CFR en bovendien aan-getrouwde familie is van de Rockefeller's. De naam van John Foster Dulles zullen we verder nog enkele malen tegenkomen. Jean Monnet, waar Retinger dus nog assistent bij was geweest, was zelf in de eerste plaats een internationaal financier met goede relaties aan beide kanten van de atlantische oceaan en wordt in de officiële geschiedschrijving beschouwd als dé vader van de Europese Gemeenschap.¹⁶ Tenslotte nog volgend citaat:

“As for ACUE, its chair was William Donovan (who ran OSS - forerunner of the CIA during the war) and its vice-chair was Allen Dulles (who was a leading figure in the CFR War and Peace Study Group during the early part of the war, and later the director of the CIA); and it was run in Europe by another CIA executive, Thomas W. Braden.”¹⁷

¹² ROUNDTABLE. Op. Cit. (CFR War & Peace Studies group)

¹³ PETERS (M.). Op. Cit. p. 3.

¹⁴ PETERS (M.). Op. Cit. p. 3.

¹⁵ PETERS (M.). Op. Cit. p. 3.

¹⁶ Voor heel deze paragraaf: PETERS (M.). Op. Cit.

¹⁷ PETERS (M.). Op. Cit. p. 4.

De volgende grote stap voorwaarts kwam er op 18 april 1951 met de oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen & Staal (EGKS), onder voorzitterschap van Monnet. Dit was een rechtsreeks gevolg van de ‘Truman-doctrine’, zoals uitgelijnd in het Marshall-plan: “The plan which Marshall presented in his speech had already been outlined in the proposals of a CFR study group of 1946 headed by the lawyer Charles M. Spofford and David Rockefeller, entitled 'Reconstruction in Western Europe'; and the specific proposal for unifying the Western European coal and steel basin as a bulwark against the USSR was made by John Foster Dulles in January 1947.”¹⁸

Het kan dan ook bijna geen toeval meer zijn dat deze plannen op 9 Mei 1950 werden opgenomen in het Schuman-plan. Onder de EGKS verzamelen zich Frankrijk, Duitsland, België, Nederland, Luxemburg en Italië om een zeer geringe unificatie door te voeren: slechts twee economische sectoren worden oorspronkelijk gemeenschappelijk gemaakt. De EGKS werd bestuurd door de Hoge Autoriteit, waarvan de leden niet democratisch verkozen worden. Op verzoek van de kleine landen werd er echter ook nog een ‘raad van ministers’ opgesteld waar elk land één vertegenwoordiger heeft (namelijk de minister die voor de sector in kwestie bevoegd is). Om mogelijke geschillen tussen deze organen op te lossen werd er ook een Hof van Justitie opgericht. Op expliciet verzoek van Monnet werd er tenslotte ook nog een parlementaire vergadering aangesteld, met parlementaire vertegenwoordigers uit alle lidstaten. De Europese parlementariërs worden wel (min of meer) democratisch verkozen. Deze structuur zou tot in 2000 nagenoeg ongewijzigd blijven, al werd het gesloten bondgenootschap al vrij snel uitgebreid naar zowel nieuwe sectoren als naar nieuwe lidstaten. De EGKS zou immers het model vormen voor de Europese ‘common market’ die op 25 maart 1957, met het Verdrag van Rome, geïnstalleerd werd in de vorm van de Europese Economische Gemeenschap. De economische samenwerking werd zo enorm uitgebreid. De bovenvermelde instituten blijven bestaan, maar de Hoge Autoriteit wordt nu de Europese Commissie en voor de nieuwe beleidsdomeinen wordt telkens vanzelfsprekend een nieuwe Raad van Ministers opgericht. Ook het Europees Hof van Justitie blijft dus bestaan.¹⁹ Monnet zelf had ondertussen reeds in 1955 ontslag genomen bij het EGKS om het Action Committee for a United States of Europe (ACUSE) op te richten en voor te zitten. Max Kohnstamm, secretaris bij het EGKS en eerder nog assistent van koningin Wilhelmina van Nederland en Nederlandse vertegenwoordiger bij de Schuman-onderhandelingen, zou hem volgen om vice-president te worden bij ACUSE. George Berthoin, Monnet’s secretaris bij het EGKS, zou later op zijn beurt Kohnstamm opvolgen. De twee laatstgenoemden zouden later ook lid worden van de CFR.²⁰

Reeds in 1961 zouden vervolgens het Verenigd Koninkrijk, Ierland, Denemarken, Noorwegen, Oostenrijk, Zwitserland en Zweden aankondigen dat ze lid willen worden van de EEG. Amerika laat echter meteen weten dat het voor die laatste drie landen onmogelijk is lid te worden als ze hun neutraliteitsstatus niet willen kwijtspelen. Het zal dan tot 1972 duren vooraleer de EEG werkelijk verder uitbreidt: in dat jaar sluiten Denemarken, Ierland en het Verenigd Koninkrijk zich aan. Vervolgens is het in 1981 de beurt aan Griekenland, in 1986 van Spanje en Portugal. In datzelfde jaar wordt met de Europese Eenheidsakte een effectief einde gemaakt aan alle economische binnengrenzen tussen de verschillende lidstaten.

Vervolgens wordt in 1991 het Verdrag van Maastricht ondertekend, dat de basis legt voor de inmiddels (deels) gerealiseerde eenmaking van de Europese munt. De EEG wordt daarbij eveneens omgedoopt tot Europese Unie (EU), iets wat moet duidelijk maken dat het samenwerkingsverband van de Europese lidstaten meer wil zijn dan een louter economische blokvorming. In 1995 treden dan ook nog Oostenrijk, Zweden en Finland toe tot de EU. Ondertussen is de structuur van de Europese Unie in essentie nog steeds dezelfde als die van de

¹⁸ PETERS (M.). Op. Cit. p. 3.

¹⁹ Voor deze hele paragraaf: DESCHOUWER (K.). & HOOGHE (M.). *Politiek*. Boom Onderwijs. 2005. pp. 261 - 266.

²⁰ PETERSEN (M.). Op. Cit. p. 8.

EGKS. In 2000 poogt men daar iets aan te doen met wat het Verdrag van Nice zal worden. De resultaten blijven echter zeer gering, en in 2002 onderneemt men een nieuwe poging door het samenroepen van een Europese Conventie. Daar werd de idee gelanceerd van de noodzaak aan een Europese Grondwet. Al snel ontstond dan ook de tekst van het Verdrag tot vaststelling van een Grondwet voor Europa. Deze tekst had in principe vanaf 2006 actief kunnen worden, maar door het negatieve resultaat van enkele volksreferenda blijft dit voorlopig twijfelachtig. In 2004 traden ondertussen ook nog Estland, Letland, Litouwen, Polen, Hongarije, Tsjechië, Slowakije, Slovenië, Malta en Cyprus toe tot de EU. Als alles goed gaat zouden Bulgarije en Roemenië in 2007 hun voorbeeld volgen. De EU zal dan uit 27 leden bestaan, een aangroei van 21 leden in ongeveer 35 jaar.²¹ En daarmee loopt de officiële geschiedenis van het Verenigd Europa voorlopig ten einde. Er zijn echter nog heel wat gebeurtenissen onvermeld gebleven.

Ondertussen had in 1954, op initiatief van Retinger en Paul Rijkens, bijvoorbeeld de eerste Bilderberg-meeting plaats. Prins Bernhard van Nederland hield het voorzitterschap over de bijkomst en Retinger vervulde de rol van secretaris. Andere noemenswaardige genodigden waren George Ball, David Rockefeller, Dean Rusk (zelf close met Monnet, Rockefeller en Dean Acheson), Ole Bjorn Kraft, Alcide de Gasperi, Antoine Pinay, natuurlijk ook Rijkens zelf, en vele anderen. In totaal waren er 67 genodigden.²² Wat maakt deze bijeenkomst nu zo opzienbarend? Volgend citaat kon alvast genoeg mijn aandacht trekken om me te doen besluiten hier dieper op in te gaan: “‘The Treaty of Rome [1957], which brought the Common Market into being, was nurtured at Bilderberg meetings.’ (George McGhee, former US ambassador to West Germany)”²³

I.III. The New World Order

“‘Bilderberg’ takes its name from the hotel, belonging to Prince Bernhard of the Netherlands, near Arnhem, where, in May 1954 the first meeting took place of what has ever since been called the Bilderberg Group. While the name persisted, its meetings are held at different locations. Prince Bernhard himself was chair until 1976 when he was forced to resign because of the Lockheed bribery scandal. The possible significance of this group may be gleaned from the status of its participants: the membership comprises those individuals who would, on most definitions, be regarded as members of the ‘ruling class’ in Western Europe and North America. In particular, the conferences brought together important figures in most of the largest international corporations with leading politicians and prominent intellectuals (in both academia and journalism). Moreover, virtually all the European institutions we take for granted today, or treat as if they ‘emerged’ as a matter of course, from the ECSC [EGKS], EEC and Euratom down to the present European Union, were conceived, designed and brought into existence through the agency of the people involved in Bilderberg.”²⁴

Ook vandaag de dag vindt er nog jaarlijks een Bilderberg-bijeenkomst plaats. Ongeveer een 120 personen (de rijken en machtigen der aarde en hun vertegenwoordigers) komen dan samen om, naar eigen zeggen, drie dagen lang ‘zomaar informeel te babbelen’. Alles wat er gedaan of gezegd wordt, word absoluut geheimgehouden en het bestaan van de groepering komt zelfs zelden of nooit in de media. Dat terwijl het hele gebeuren steeds gepaard gaat met een opvallende en zeer zichtbare aanwezigheid van (militaire) veiligheidsdiensten. Dat dit op zijn zachtst gezegd opvallend is mag duidelijk zijn bij het overlopen van de onvolledige opsomming van de aanwezigen op de Bilderberg-bijeenkomst van 2005 (5 tot 8 mei in Rottach-Egern, Munich, Duitsland) die opgenomen is in bijlage bij deze taak. Volgens sommigen is Bilderberg

²¹ Voor heel deze en bovenstaande paragraaf: DESCHOUWER (K.). & HOOGHE (M.). Op. Cit. pp. 261 - 266.

²² Voor heel deze paragraaf: PETERSEN (M.). Op. Cit. p. 3 - 7.

²³ PETERSEN (M.). Op. Cit. p. 4.

²⁴ PETERSEN (M.). Op. Cit. p. 4.

een kapitalistische samenzwering om de wereld te regeren, volgens anderen is het niets anders dan een discussieforum: "The official Bilderberg 2002 press release, for instance, said that "Bilderberg's only activity is its annual conference. At the meetings, no resolutions are proposed, no votes taken and no policy statements issued." Bilderberg is just "a small flexible, informal and off-the-record international forum in which different viewpoints can be expressed and mutual understanding enhanced".²⁵ Pepe Escobar, journalist bij The Asian Times is dan weer van mening dat: "Bilderberg certainly is not an executive council. British economist Will Hutton may have gotten closer to the truth when he said that the consensus reached at each Bilderberg meeting "is the backdrop against which policy is made worldwide". What Bilderberg decides can be expected to be later implemented by a G-8 meeting, and International Monetary Fund and World Bank decisions."²⁶ Het volgende citaat wijst misschien echter nog het best op wat de reële invloed van Bilderberg is: "The father of the European constitution is none other than Bilderberger Valéry Giscard d'Estaing, who happens to be very close to Kissinger. From a geopolitical perspective, the heart of the whole matter is that the constitution legally confirms that Europe cannot have a defense force apart from NATO, ie outside the control of the US. Bilderberg beliefs would point to only one direction: an ever-expanding, US-controlled NATO, an ever-eastward-expanding EU, mass delocalization, mass corporate profits and unchallenged US military supremacy. No wonder this is the focus of a bitter debate inside EU corridors in Brussels, where scores of diplomats and commission officials openly complain of Washington's bullying and accuse their governments of selling out. Gunther Verheugen, the European commissioner in charge of expanding the EU, happens to be a Bilderberger. When members of the European Commission go to a Bilderberg, their travel expenses and their daily allowance is provided by the commission. This certainly disqualifies Bilderberg's self-presentation as a "private club".²⁷ Redenen genoeg dus om op zijn minst de achtergronden van de Bilderberg-bijeenkomsten eens van naderbij te bekijken.

In 1952 bracht Joseph Retinger een bezoek aan Prins Bernhard om hem er van te overtuigen een vereniging op te richten waar de machthebbers van de Westerse wereld vrij en ongebonden met elkaar van gedachten konden wisselen. Prins Bernhard liet zich overtuigen en bracht op zijn beurt een bezoek aan zijn oude vriend Walter Bedell Smith, toenmalig hoofd van de CIA, om hem om hulp te vragen bij het opzetten van de Amerikaanse tak van deze organisatie. Smith wende zich vervolgens tot Charles D. Jackson, special assistant for psychological warfare onder president Eisenhower, die op zijn beurt John S. Coleman aanstelde om het praktische werk te doen. Jackson & Coleman stelden de lijst van Amerikaanse deelnemers samen. In mei en september 1954 en '55 vonden vervolgens de eerste vier bijeenkomsten plaats.

Vanaf 1956 installeerde Bilderberg een vast sturingscomité, met een permanente (=Europese) en een Amerikaanse voorzitter, een Europese en een Amerikaanse secretaris en een penningmeester. Vanaf dan zouden de bijeenkomsten enkel nog jaarlijks worden gehouden, tot nu toe steeds in mei of juni. Coleman werd zelf eerst Amerikaanse voorzitter, terwijl in Europa zoals reeds gezegd Prins Bernhard voorzitter werd, tot hij in '76 gedwongen werd af te treden door het Lockheed-schandaal. Hij werd opgevolgd door Lord Home. Joseph Retinger was Europees secretaris tot zijn dood in 1960, waarna hij werd opgevolgd door E.H. van der Beugel (o.a. Marshall-plan Nederland en KLM).

Vandaag de dag is Etienne Davignon de 'Honorary Chairman' en J. Martin Taylor de 'Honorary Secretary-General' (zie bijlage I) Andere belangrijke leden van het Bilderberg-sturingscomité zijn "Josef Ackermann (Deutsche Bank), Jorma Ollila (Nokia), Jeurgem Schrempp (DaimlerChrysler), Peter Sutherland (former North Atlantic Treaty Organization - NATO - general and now with Goldman Sachs), James Wolfensohn (the outgoing World Bank president) and the "Prince of Darkness" Richard Perle. Iraq war conceptualist and incoming

²⁵ ESCOBAR (P.). Bilderberg strikes again. Asia Times. 10 mei 2005.

²⁶ ESCOBAR (P.). Op. Cit.

²⁷ ESCOBAR (P.). Op. Cit.

World Bank president Paul Wolfowitz is also a Bilderberg permanent member.” Nog andere belangrijke permanente Bilderbergers: “Henry Kissinger, David Rockefeller (of JP Morgan's International Council), Nelson Rockefeller, Robert McNamara (J F Kennedy's secretary of defense and former president of the World Bank), Margaret Thatcher, former French president (and main redactor of the EU constitution) Valéry Giscard d'Estaing, US Secretary of Defense Donald Rumsfeld, former national security adviser Zbigniew Brzezinski and the chairman of the Federal Reserve Alan Greenspan.” Tenslotte is het in het licht van boven-vermelde zeker niet onbelangrijk te vertellen dat vele Bilderberg-conferenties werden ‘gehost’ door de familie Rothschild, en dat de Nederlandse koningin Beatrix tot nog toe op elke Bilderberg-bijeenkomst aanwezig is geweest. Het is tevens opvallend dat Bilderberg-genodigden vaak leden zijn van de CFR, de Rhodes-Milner-Group, The Pilgrim Society of de Trilaterale Commissie (zie verder).²⁸

In haar boek ‘De stille overname’, dat overigens nergens het bestaan van Bilderberg vermeld, stelt Noreena Hertz dat de hedendaagse globalisering en de daarmee gepaard gaande machtsovername door de *big business* eigenlijk van start is gegaan met de olie-crisis van 1973 en de daarop volgende dramatische stijging van de prijs van ruwe olie met 400 %: “Tegen het eind van 1973, toen de grootste Arabische olieproducerende landen een kartel vormden, de OPEC, en de olieprijsen omhoogschoten, begonnen er veranderingen op te treden. Met de stijgende olieprijsen ontstond een opwaartse spiraal van prijzen en lonen, die de oorzaak was van een economische recessie, werkloosheid en prijsinflatie, in sommige landen van meer dan twintig procent, en het algemene onvermogen van de derdewereldlanden om hun schulden terug te betalen.”²⁹

Deze ontwikkeling stelde één van de basisprincipes van de Keynesiaanse economie in het ongelijk (namelijk dat inflatie en stijgende werkloosheid niet samen zouden kunnen voorkomen), en betekende dan ook een zware slag voor het systeem van sociale zekerheid (naruk op overheidsuitgaven) dat voornamelijk op die Keynesiaanse economie was gebaseerd. De financiële druk werd voor de gemiddelde Europeaan dan ook opmerkelijk groter tegen het einde van de jaren zeventig, wat op zijn beurt een verrechtsing van het politieke klimaat ten gevolge had. Dit was dan weer iets wat het Reagan-Tatcher-tijdperk mogelijk maakte, waarin de keynesiaanse correcties op het vrijemarkt-model weer overboord werden gegooid en men terugging naar een naïef-optimistisch geloof in de vrije markt dat zelfs Adam Smith niet zou kunnen delen: Het neoliberalisme en de globalisering waren geboren; althans volgens Hertz.³⁰

Ik wil hier niet verder ingaan op de correctheid van haar hypothese. Het lijkt mij immers interessanter in het licht van voorgaande volgend citaat eens aandachtig te bekijken:

“In his seminal *A Century of War: Anglo-American oil politics and the New World War*, F William Engdahl details what happened at Bilderberg 1973 in Sweden. An American outlined a scenario for an imminent 400% hike in the oil prices of the Organization of Petroleum Exporting Countries. Bilderberg did not prevent the oil shock; instead it planned how to manage with mega-profits - what Kissinger described as "recycling the petrodollar flows". Everyone that mattered was present at this Bilderberg: oil majors and major banks. Engdahl's conclusion: “What the powerful men grouped around Bilderberg had evidently decided that May was to launch a colossal assault against industrial growth in the world, in order to tilt the balance of power back to the advantage of Anglo-American financial interests and the dollar. In order to do this, they determined to use their most prized weapon - control of the world's oil flows. Bilderberg policy was to trigger a global oil embargo, in order to force a dramatic increase in world oil prices. Since 1945, world oil had by international custom been priced in dollars, since American oil companies dominated the post-war market. A sudden sharp increase in the world

²⁸ Voor heel deze en de voorgaande paragraaf: PETERS (M.). Op. Cit., zie tevens de jaarlijkse Bilderberg-Specials van American Free Press. (via www.bilderberg.org)

²⁹ HERTZ (N.). *De Stille Overname. De globalisering en het einde van de democratie.* p. 28-29.

³⁰ HERTZ (N.). Op. Cit.

price of oil, therefore, meant an equally dramatic increase in world demand for US dollars to pay for that necessary oil.” Saudi petrodollars then moved to the "right" banks in London and New York to finance US government deficits. Game, set, match to Bilderberg - where the mandarins of global finance always win.”³¹

Maar laat ons voorzichtig zijn en vermijden overhaaste conclusies te trekken. Aangezien de Bilderbergers zelf niet willen aangeven wat hun doelen nu juist zijn, is het misschien interessant eens te kijken naar enkele andere activiteiten van de belangrijke leden. In de context van mijn verhaal van een Verenigd Europa is alvast de in 1983 opgerichte Europese Ronde Tafel van Industriëlen (ERT) belangrijk. Volgens de officiële geschied-schrijving is deze organisatie opgericht door Pehr Gyllenhamar (Volvo), Umberto Agnelli (Fiat) en Wisse Dekker (Philips). Een andere belangrijke gast op de oprichtingsbijeenkomst van deze groep was ook toenmalig *Commissioner for Industry and the Single Market* bij de Europese Commissie (en later nog vice-president van de EC) Etienne Davignon, alsook diens collega Francois-Xavier Ortoli en nog een stuk of 14 andere belangrijke industriëlen. Op de website van de ERT staat te lezen:

“The European Round Table of Industrialists was born out of a growing preoccupation with the state of the European economy in the early 1980s. Frequently diagnosed as “euroclerosis”, the symptoms were an evident lack of dynamism, innovation and competitiveness in comparison with Japan and the United States. European markets, with the exception of agriculture, were still national, despite the Single Market objective set by the Treaty of Rome in 1957. Economies of scale were very hard to achieve and the burden of red tape was stultifying. Fear of the consequences spurred a group of 17 businessmen to come together in Volvo's boardroom to launch the European Round Table of Industrialists in Paris on 6-7 April 1983. They sought consciously to create an organisation better able than others to wake up governments to the parlous state of the European economy.”³²

Om deze doelen te bereiken maakt de ERT volgens eigen zeggen gebruik van volgende technieken:

“Drawing on the experience of its Members, ERT identifies important issues related to European competitiveness, analyses critical factors and examines how public policies could facilitate improvements. ERT makes its views known to the political decision-makers at national and European level by means of reports, position papers and face-to-face discussions.

At European level, ERT discusses its views with Members of the European Commission, the Council of Ministers and the European Parliament. Every six months ERT strives to meet the Head of the Government that holds the EU Presidency, to discuss priorities. At national level, each Member communicates ERT's views to his own national government and parliament, as well as business colleagues and contacts in industrial federations, other opinion-formers and the press. ERT has close contacts with UNICE (the Union of Industrial and Employers Confederations of Europe), the official representative body of European business and industry vis-à-vis the European Institutions.”³³

Concreet komt dit er, net als bij de CFR op neer dat er, naast het informele networking, niet-bindende adviesrapporten worden gepubliceerd over belangrijke politieke beleidspunten. Het is echter opvallend hoe vaak deze adviesrapporten naderhand worden omgezet in bindende Europese regelgeving. Zo is de ERT (al dan niet rechtstreeks) verantwoordelijk voor het liberaliseren van de media-, energie-, en communicatie-markten, een evolutie die zich vooral sinds de tweede helft van de jaren 1990 heeft voltrokken, waar nogal wat lidstaten van de Europese Unie tegen gekant waren. (Ik ga hier niet in op de vele studies die aantonen dat een geliberaliseerde mediamarkt enkel nadelige gevolgen kan hebben voor het medialandschap - machtsconcentratie, verschraving van de diversiteit van het aanbod, mogelijkheid tot

³¹ ESCOBAR (P.). Op. Cit.

³² Zie voor deze hele paragraaf: <http://www.ert.be/origins.htm>

³³ <http://www.ert.be/communications.htm>

grootschalige manipulatie van de publieke opinie,...) Ook de recente Bologna-hervormingen van de ‘Europese Hoger Onderwijs-markt’ zijn rechtstreeks terug te brengen op (leden van) de ERT. Haar invloed op het Europese eenmakingsproces mag dus zeker niet onderschat worden. In de woorden van de ERT zelf:

“Neither a business lobby group nor a think tank, ERT has consistently sought to wake up policy makers to looming problems and to sow the seeds of ideas for their solution. ERT's ideas and proposals have steadily acquired a reputation for first-rate analysis and intelligent argument. This has enabled ERT to become a key interlocutor in the debate on European competitiveness providing thoughtful, well researched critiques of the status quo and considered recommendations for future action. ERT has succeeded in identifying the policy priorities needed to achieve its primary strategic goal – enhanced European growth and jobs. ERT was an early entrant into the debate on how to tackle Europe’s problem of jobless growth in the mid-1980s, was among the first to call for a continent-wide vision of transport infrastructure, persistently campaigned for high-quality education and training, consistently favoured the adoption of International Accounting Standards and repeatedly set out the arguments for pensions reform, liberalisation of utilities and a flexible employment market. But ERT’s “core business” since the mid-1980s has been securing the development and implementation of the European Single Market programme. Jacques Delors, past President of the European Commission (1985–1995) and one of the key advocates of the Single Market, has publicly recognised the important role played by ERT in this area.”³⁴

Een andere belangrijke organisatie, die door David Rockefeller (zelf vanaf 1954 tot op de dag van vandaag actief lid van Bilderberg) werd opgericht in 1973, is de Trilaterale Commissie. Deze organisatie is zelf een soort van ‘inner circle’ van de CFR. De Trilaterale Commissie stelt zich als doel een one-world government waarbij de aarde opgedeeld zou zijn in drie geografische blokken, waarboven een financiële en intellectuele elite een absolute heerschappij uitvoert. Deze geografische blokken zouden een Verenigd Amerika, een Verenigd Europa en een Pacifische Unie omvatten. Volgend citaat is in deze context veelbetekenend:

““It would have been quite impossible for us to develop our plan for the world if we had been subjected to the lights of publicity during those years. But, the world is more sophisticated and prepared to march towards a world government. The supranational sovereignty of an intellectual elite and world bankers is surely preferable to the national autodetermination practiced in past centuries ...” David Rockefeller, Bilderberg club permanent member, 1991”³⁵

Een ander bekend lid van de CFR en Skull & Bones, ooit nog hoofd van de CIA en goed vertegenwoordigd op Bilderberg, sprak in het verband met wat hij zelf noemde ‘the New World Order’:

“What is at stake is more than one small country, it’s a big idea- a new world order, where diverse nations are drawn together in a common cause to achieve the universal aspirations of mankind; peace and security, freedom and the rule of law. Such is a world worthy of our struggle, and worthy of our children’s future.” President George Bush, State of the Union Address, 4-29-91”³⁶

Tenslotte nog het laatste citaatje dat één van de bekendste en invloedrijkste Bilderbergers aller tijden wil kenmerken uit het boek ‘On Watch’ van Amerikaans admiraal Elmo Zumwalt:

“Henry Kissinger: I believe the American people lack the will to do the things necessary to achieve parity and to maintain maritime superiority. I believe we must get the best deal we can in our negotiations before the United States and the Soviet both perceive these changes and the

³⁴ http://www.ert.be/ert_milestones_and_its_chairmen.htm

³⁵ ESCOBAR (P.). Op. Cit.

³⁶ RIVERA (D. A.). *Final Warning. A history of the New World Order*. A project of View from the Wall Ministries. 1997. p. 1.

balance that occurs. When these perceptions are in agreement, and both sides know the U.S. is inferior, we must have gotten the best deal we can. Americans at that time will not be happy that I have settled for second, but it will be too late.

Zumwalt: Then why not take it to the American people? They will not accept the decision to become second best while we are in a position of Gross National product twice that of the U.S.S.R.

Kissinger: That's a question of judgment. I judge that we will not get their support and if we seek it and tell the fact as we would have to, we would lose our negotiating leverage with the Soviets.

Zumwalt: But isn't that the ultimate immorality in a democracy; to make a decision for the people of such importance without consulting them?

Kissinger: Perhaps, but I doubt that there are 1 million who could even understand the issue.

Zumwalt: Even if that presumption is correct, those 1 million can influence the opinions of the majority of the people. I believe it is my duty to take the other course.

Kissinger: You should take care, lest your words result in a reduction in the Navy budget.³⁷

³⁷ Geciteerd in: PABST (W. R.). Concentration camps plans for U.S. citizens. 1979.
<http://www.mindcontrolforums.com/us-concentration-camps.htm>.

II. De verzwegen geschiedenis van de globalisering

II.I. Het synarchisme en de *haute finance*

In de jaren 1870 ontwikkelde Saint-Yves d'Alveydre zijn concept van het synarchisme. Aan de hand van een parabel over het perfecte maar 'onvindbare' land Agartha (naar de legende van Shambhala of Shangri-la) deelt hij zijn politieke ideeën aan de lezer van zijn *Mission de l'Inde en Europe* mee. Volgend (uitgebreid) citaat geeft een goed beeld van zijn ideeën:

“Essentially, Synarchy advocates government by secret society – or, in its own terms, by an elite of enlightened initiates who rule from behind the scenes. It therefore doesn't matter which political party holds power in a state – or even what political system that state has. Synarchists would step in and take control of the key state institutions. St-Yves identified three key pillars of society that, once under the control of his elite, would allow them to rule without the population even being aware of their existence. These were the political and social institutions, the economic institutions and the religious institutions. [De kamers van Onderwijs, Rechtspraak en Economie in zijn eigen termen] (...) However, Synarchy as devised by St-Yves was not a purely political movement. St-Yves was active in the esoteric world of 19th century Europe - he was, for example, a friend of key figures such as Victor Hugo and Lord Bulwer-Lytton - and so incorporated specific mystical and occult ideas into his system. St-Yves believed in the existence of spiritually superior beings that could be contacted telepathically. His elite would be made up of people who were in communication with them. He himself claimed that he was in touch with these beings, and that they actually gave him the principles of Synarchy.

Saint-Yves drew upon many esoteric systems, from both East and West, in developing his ideas. For example, he regarded the medieval Knights Templar as the ultimate Synarchists of their day – after all, they exerted control over the political, financial and religious life of medieval Europe, his three pillars of society. Consequently, Saint-Yves incorporated ideas from the many neo-Templar societies that were flourishing in his day. In particular, he borrowed from a Templarist Masonic society, the Strict Templar Observance, the concept of Unknown Superiors - a group who directed the order but whose identity remained unknown to the members.”³⁸

Saint-Yves ideeën kenden in zijn tijd, waarin zulke ideeën sowieso minder vreemd aandeden dan vandaag, een grote verspreiding en zouden een belangrijke invloed uitoefenen op zowel de politieke theorievorming als op de zogenaamde 'New Age'-beweging. Het is dan ook niet onwaarschijnlijk (we zijn reeds eind 19^e eeuw) dat zijn tijdsgenoot John Ruskin, zelf met soortgelijke ideeën bezig, zijn ideeën gekend heeft. De mentor van de jonge Saint-Yves was Fredericke Auguste de Metz geweest: “Metz recommended that Saint-Yves undertake a most important mission "in which the country and humanity would be very grateful if he were to demonstrate the law, which unites politically the right and the left, into a single social idea, into a single heart beat." (F. Ch. Barlet, {Nos Maitres, Saint-Yves d'Alveydre,} Paris, L'Edition, 1910, p. 16.)”³⁹

Teneinde die taak te vervullen drukte Metz Saint-Yves op het hart drie denkers te bestuderen: Joseph de Maistre (één van de grondleggers van het moderne conservatieve denken), Louis de Bonald (mij eerlijk gezegd onbekend) en Fabre d'Olivet (de adviseur en 'goeroe' van Napoleon Bonaparte, waarrond een heuse cultus was ontstaan). Saint-Yves hield zelf het meest van de ideeën van deze laatste.⁴⁰

³⁸ PICKNETT (L.) & PRINCE (C.). The Rise of the Rough Beast. Adapted from a lecture given at the Sauniere Society Symposium, 19th september 1999.

³⁹ BEAUDRY (P.). Synarchy Movement of Empire. Book II: The Modern Synarchy of Empire. Leesburg, Virginia. 2005. p. 10.

⁴⁰ BEAUDRY (P.). Op. Cit. p. 10.

Zoals ik straks nog uitgebreider zal beschrijven was ondertussen een internationaal netwerk gegroeid van industriëlen, bankiers en politici die allen streefden naar een verenigd fascistisch Europa. Ze zagen in Adolf Hitler de beste kanshebber om deze taak tot een goed einde te brengen en ondersteunden hem dan ook op alle mogelijke manieren. Het is echter in deze context interessant dat de belangrijkste vereniging die in Frankrijk met deze beweging gelieerd kan worden de Mouvement Synarchique d'Empire (MSE) was. Deze groep opereerde hoofdzakelijk via de Banque Des Wormes en had belangrijke contacten met de Bank of England en de August Thyssen Bank (waar we zo meteen nog meer over zullen leren). Deze MSE zou een zeer belangrijke rol hebben in het voorbereiden van de Duitse invasie in Frankrijk en het tot stand brengen van het Vichy-regime, waaronder haar invloed haar hoogtepunt bereikte. Een van de belangrijke figuren binnen de MSE was de bekende geschiedenis-filosoof Alexandre Kojève. Uit papieren van de Amerikaanse veiligheidsdiensten uit W.O. II blijkt dat de Amerikanen deze synarchistische groepering als een ernstige bedreiging zagen.⁴¹

II.II. Het nazisme en de *haute finance*

Max Warburg was zoals reeds gezegd een van de belangrijkste financiers van Hitler. Het mag echter na bovenvermelde geen verbazing meer wekken wanneer ik u vertel dat er in de hele Westerse wereld veel belangrijke financiers en industriëlen waren die zeer welwillend stonden ten opzichte van een totalitair regime à la Hitler, Mussolini, Franco of Salazar. De financiële en morele (in de vorm van (media)propaganda) steun voor die totalitaire bewegingen was dan ook zeer groot, en de namen van de betrokkenen doet ons vandaag de dag de wenkbrauwen fronsen. Een andere zeer belangrijke sponsor van Hitler was Fritz Thyssen, toenmalig directeur bij de August Thyssen Bank (ATB). Deze Thyssen was in 1921 de eerste persoon die Hitler van grote sommen geld voorzag en had niet toevallig goede relaties met Warburg. Dezelfde Thyssen richtte in 1923 eveneens de in New York gelegen Union Banking Corporation (UBC) op in samenwerking met Prescott Bush, de grootvader van de huidige president van de Verenigde Staten. Deze UBC deelde een gebouw met de Rotterdamse Bank voor Handel en Scheepsvaart (BHS). In 1942 werd de UBC bestraft onder de 'trading with the enemy'-wetgeving. Men had namelijk ontdekt dat minstens sinds 1924 de UBC, via de BHS en de ATB, gigantische financiële steun had geboden aan Hitler en de NSDAP. Een andere organisatie die in deze Amerikaanse steun aan de nazi's een belangrijke rol speelde was Brown Brothers Harrimann. Nu is het zo dat Averell Harrimann, de eigenaar van Brown Brothers Harrimann, één van de meest invloedrijke politieke figuren van zijn tijd was, en een notoir lid van Skull & Bones en de CFR. George Herbert Walker, de schoonvader van Prescott Bush, was een zeer goede vriend van de familie Harrimann en was zelf ook een notoir lid van Skull & Bones. Het was deze Walker die Prescott Bush (eveneens lid van Skull & Bones) had binnengehaald in de firma Brown Brothers & Harrimann, voor wie hij naast zijn activiteiten bij de UBC bleef werken. In feite was het zo dat Averell Harrimann Bush gevraagd had de UBC-operatie te leiden. Deze Harrimann zelf is een intrigerende figuur: zijn familie onderhield (onderhoud) goede contacten met het Britse koningshuis, en zijn moeder was de stichter van de Amerikaanse tak van de eugenetische beweging in 1918. Voor wie niet met eugenetica bekend is: het is de 'wetenschap' van de genetische superioriteit van het blanke ras ten opzichte van anderen, en de wetenschappelijke calculatie van de zuiverheid van de genenpool, alsmede de wetten die in deze genetische niveaueverschillen zijn te ontwaren. Iets wat tegenwoordig gelukkig niet al te serieus meer wordt genomen onder de meeste wetenschappers. De vader van Averell Harrimann was trouwens de oprichter van een sperma-bank voor 'Nobel-prijs-winnaars only'. Een ander veelzeggend punt is dat op de enorm cruciale vredesbesprekingen na W.O. II slechts één persoon aanwezig was die geen staatshoofd was: jawel, Averell Harrimann. Een andere

⁴¹ STEINBERG (J.). Synarchism: The Fascist Roots Of The Wolfowitz Cabal. In: *Executive Intelligence Review*. 30 mei 2003.

belangrijke en schatrijke familie die goed vertegenwoordigd is in Skull & Bones zijn de Dupont's. Een andere belangrijke familie binnen de CFR is dan weer de Rockefeller's (opvallend genoeg geen lid van Skull & Bones). Het is opvallend dat het juist de bedrijven van Harrimann, Dupont, Rockefeller en Bush waren die de belangrijkste Amerikaanse financiers waren van de Nazi-beweging. Na de oorlog kwamen documenten boven water waaruit blijkt dat dit netwerk (met een belangrijke nadruk op Bush en Harrimann) verantwoordelijk was voor ongeveer de helft van alle stalen producten en explosieven die tijdens en in de aanloop naar de tweede wereldoorlog in Duitsland zijn geproduceerd.⁴²

Een andere interessante connectie loopt dan weer tussen Warburg's I.G. Farben en de elite rond de CFR. Het Duitse I.G. Farben was een gigantisch chemisch concern met een belangrijke Amerikaanse afdeling. Het bedrijf is tevens verantwoordelijk voor het uitvinden van het zyklon B gas dat werd gebruikt in de exterminatiekampen van de Nazi's. De legal counsel van I.G. Farben was Allen Dulles, een man die werkte voor Prescott Bush, eveneens juridisch advies verschafte aan Fritz Thyssen, en het later nog tot baas van de CIA zou schoppen.⁴³ Zoals de lezer zich hopelijk nog herinnert was zijn broer John Foster Dulles de uitvinder van de idee achter de EGKS en een belangrijk lid van de CFR. Een ander interessant aspect aan I.G. Farben is dat het bedrijf voor een groot deel verantwoordelijk was voor de praktische organisatie van de concentratiekampen. Een ander bedrijf dat hiervoor onmisbaar bleek te zijn is het wederom Amerikaanse bedrijf IBM: zij leverden een computersysteem dat op basis van leeftijd, gewicht, lengte, ... wiskundig berekende hoeveel de 'patiënt' zou kunnen werken, hoeveel voedsel hij/zij nodig had om te overleven, en hoelang het zou duren voor hij/zij aan de inspanningen zou bezwijken. Op basis van dit programma werd dan bepaald wie meteen vergast kon worden en wie eerst nog slavenarbeidmocht verrichten.⁴⁴

Met dit alles wil ik natuurlijk niet insinueren dat de financiële steun voor de Nazi's voornamelijk uit Amerika is gekomen. Zo zijn er voldoende aanwijzingen dat het hier eerder ging om een internationale financiële elite die vanzelfsprekend (als we letten op het winst-oogmerk) de voorkeur geeft aan een totalitair-dictatoriaal systeem boven een democratische welvaartsmaatschappij. Wanneer we naar de koude economische cijfers kijken is Nazi-duitsland het voorbeeld bij uitstek dat bewijst hoe efficiënt en 'concurrentieel voordelig' een autoritaire economie kan zijn. Vanaf de vroege jaren '20 had een groot deel van de financiële elite haar hoop gevestigd op Hitler om de gruwels van het communisme en het anarchisme te counteren. Deze bewegingen legden immers veel te veel nadruk op de massa en brachten de politieke inspraak van de lagere klassen van de samenleving met zich mee. Het mag duidelijk zijn dat zoiets voor de elite, die toen nog meer gewend was aan haar aristocratische privileges en haar eigen superioriteit tegenover de massa's als vanzelfsprekend nam, ontoelaatbaar was. De elite had dus van alle uithoeken van de wereld massaal geld gepompt in een onder Hitler verenigd Europa. Toen duidelijk werd dat het Nazi-project zou falen, besefte men dan ook snel dat hiermee eveneens al het geïnvesteerde geld verloren zou gaan. Ijverig begon men aan een plan om deze middelen te recupereren:

"Two months after the D-day landings, a secret meeting was held in an elegant hotel in Strasbourg that was aimed at securing and protecting the wealth of nazi Germany and its loyal bankers and industrialists. On the morning of 10th August 1944, SS Obergruppenfuehrer Scheid, a lieutenant-general in the Waffen SS – as well as a director of the industrial company Hermansdorff & Schenburg - arrived at the Hotel Maison Rouge set in Strasbourg's rue des France-Bourgeois. Dr. Scheid had been sent to host the meeting by none other than Reichsleiter Martin Bormann, by then the second most powerful man in nazi Germany, after Hitler. (...)

⁴² Voor deze hele paragraaf: SCHLEPPI (H.) & DE WIT (D.). Skull & Bones. Documentaire in twee delen, 1999, Evangelisch Omroep (Nederland); zie ook: JONES (A.). Martial Law: 9-11: The rise of the policestate. Documentaire, 2005, Jones Productions (via www.prisonplanet.com).

⁴³ GUYATT (D.). Princes of Plunder. The shape of treachery and the bridge at Arnhem. In: *Nexus Magazine*. Vol. 12, nr. 2. 2005.

⁴⁴ JONES (A.). Martial Law.

Bormann's direction was that the industrialists should forge new contacts and alliances with foreign firms, as well as strengthening those already established. This should be done without attracting suspicion. Equally important was the capital flight programme of state and corporate assets to safe havens through the world, which Bormann ordered. Thus began Operation Eagle's Flight. Critically, Bormann believed he needed nine months to fully complete the planned capital flight programme. This meant that German forces must resist the Allies advance throughout the winter of 1944 and on until early mid May 1945. By a remarkable twist of fate, the war in Europe ended on 8th May 1945, two days short of Bormann's estimate. (...) Less than a month later, however, English Field Marshall, Bernard Montgomery, laid out a daring plan that, were it to succeed, would have completely wrecked Bormann's critical nine-month programme. When, on 23rd August 1944, the Supreme Allied Commander, General Eisenhower, visited Montgomery's HQ for lunch, followed by a private conference, Montgomery argued that German forces were in complete disarray and that a decisive thrust into the Ruhr would result in the end of the war before Christmas 1944. At Montgomery's insistence, Eisenhower's Chief of Staff, General Walter Bedell Smith was excluded from the meeting, causing rancour. Eisenhower left Montgomery's HQ unconvinced and wavering.⁴⁵

Uiteindelijk zou Montgomery zijn plan doorzetten: "Eventually succeeding, at terrible cost, the Nijmegen Bridge was taken and held. But rather than rushing armour up the road to Arnhem to relieve Colonel Frost and ensure success of Montgomery's daring plan, a British Guards Major arriving at Nijmegen Bridge told his American counterparts that "we do not move our tanks at night." A furious Colonel Tucker, the regimental commander of the 504th - that had secured the bridge, vehemently argued there was no time to waste before the Germans reinforced and that the British must grab the chance to reinforce Frost at Arnhem. Immune to these arguments, the English Major repeated "Well, we can't move our tanks at night," and then added "We will move them in the morning." The next morning, as expected, the whole area was heavy with German armoured reinforcements."⁴⁶

Veel mensen die bij de oorlog betrokken waren geloven tot op de dag van vandaag dat de tweede wereldoorlog zou afgelopen zijn voor kerstmis 1944 was, ware het niet voor de op het eerste zicht onbegrijpelijke houding van de Britse Guard. Vooraleer echter dieper in te gaan op diens identiteit, is het belangrijk te weten dat de Grenadier Guards traditioneel het regiment vormen dat het dichtst bij de koninklijke familie staat. Verder is het ook belangrijk te weten dat het Britse koningshuis goede banden zou onderhouden met de Nederlandse koninklijke familie. Beiden zouden niet onaanzienlijke belangen hebben in Royall Dutch Shell. Shell zelf is dan weer vanaf het begin van de organisatie een belangrijke speler geweest in de Bilderberg-meetings. Wie was nu de mysterieuze Britse Guard die 'Operation Market Garden zo een onverwachte wending gaf?

"The Grenadier Guards officer he was referring to was Major Peter Alexander Rupert Smith, of the extremely powerful and influential Smith family - an almost publicly unknown dynasty of bankers that dates back 350 years. It was in the 1650's when Thomas Smith founded Samuel Smith & Co, Bankers in Nottingham, which is believed to have been the first English bank headquartered outside of London. Successive generations of Smiths ensured that the family business flourished and by 1902 a total of ten branches were operating. Not only did a leading member of the family befriended Lord Rothschild, but a family member later married a Rothschild. A further dynastic marriage was to the well-known Baring family of bankers. Their influence kept on expanding and expanding. Frances Dora Smith married Sir Claude Lyon-Bowes, who were the grandparents of Elizabeth Bowes-Lyon who married Prince Albert (Bertie) in 1923. Prince Albert became King George VI in 1936 and Elizabeth become Queen Elizabeth I - later known as the Queen Mother."⁴⁷

⁴⁵ GYUATT (D.). Op. Cit.

⁴⁶ GYUATT (D.). Op. Cit.

⁴⁷ GYUATT (D.). Op. Cit.

Het is opvallend dat generaal Montgomery bij het bespreken van zijn plannen speciaal vraagt om Walter Bedell Smith (een goede vriend van Prins Bernhard van Nederland, werkzaam voor de OSS en later nog hoofd van de CIA, en toevallig getooid met dezelfde achternaam als de Britse Guard) uit de buurt te houden. Verder weten we uit de besprekingen van de Red House Meeting dat Operation Market Garden fataal zou geweest zijn voor de financiële elite omdat ze dan nooit in staat zou geweest zijn haar in Nazi-Duitsland geïnvesteerde geld te recupereren. Dat ook het Britse koningshuis bij deze groep van Nazi-sympathisanten behoorde is ondertussen uitgebreid gedocumenteerd. Plots duikt echter een man op met dezelfde achternaam als Walter Bedell Smith, de hele operatie gaat verloren, en de oorlog stopt op min of meer het exacte moment dat Bormann had voorspeld. Is het mogelijk dat deze beide Smiths toevallig lid waren van de machtige familie Schmit, die op haar beurt direct gelieerd is aan de financiële elite die in Hitler had geïnvesteerd?

Exact tien jaar na de nutteloze inname van de brug bij Arnhem vindt de tweede Bilderberg-meeting plaats. Zoals we reeds hebben verteld is de organisatie opgezet door Prins Bernhard, met hulp van Walter Bedell Smith en figuren uit exact de zelfde financiële elite als diegene die Hitler steunde. Bedenk dat het Averell Harrimann, één van de grootste supporters van de Nazi's in Amerika, was die Joseph Retinger uitnodigde voor zijn historische tour door Amerika waaruit uiteindelijk de Europese Gemeenschap ontstond. Ook Retinger speelde zoals we gezien hebben een niet onaanzienlijke rol in de totstandkoming van Bilderberg. De eerste twee Bilderberg-meetings vonden plaats in het Nederlandse dorpje Oosterbeek. Exact in het middelpunt van het slagveld van Operation Market Garden, vlak bij Arnhem.⁴⁸

II.III. The New World Order & The World of Intelligence

Toen in 1941-'42 de Office of Special Services (OSS), de voorloper van de CIA, werd opgericht; legitimeerde men dit in het kader van de verhoogde veiligheidsrisico's die W.O. II met zich meebracht. Wat echter werd verzwegen is dat John McCloy (CFR), eerder informatie-coördinator voor de Amerikaanse overheid, in die positie reeds jaren had gewerkt aan het opzetten van een structuur die uiteindelijk de OSS zou worden.⁴⁹ De OSS was dan ook meteen hoofdzakelijk bevolkt door leden van de CFR en (in mindere mate) Skull & Bones. In 1947 vormde de National Security Act de OSS om tot de CIA, waarbij tevens bepaald werd dat alle activiteiten van de CIA volledige gerechtelijke immuniteit genieten. De directeur van de OSS was William Donovan. In 1950 werd Walter Bedell Smith de directeur van de CIA. Allen Dulles, die tijdens de oorlog stationshoofd was voor de OSS in Zwitserland, zou later Smith's positie overnemen. Tot 1987, met het ontslag van William Casey, zou de directeur van de CIA - de DCI - systematisch een oud-OSS-lid zijn.⁵⁰

Vanaf haar oprichting is de officiële taak van de OSS / CIA in de eerste plaats het verzamelen van strategisch interessante informatie via onder andere afluister en spionage-technieken. Deze betroffen natuurlijk in de eerste plaats de (militaire) plannen van het Nazi-regime. William Donovan zelf zag echter van in het begin wat hij zelf 'games and fun' noemde als de werkelijke taak van de inlichtingendiensten: de geheime (para-militaire) operaties die worden gebruikt om achter de schermen het politieke wereldtoneel in een gewenste richting te bewegen. Een van de meest schokkerende van zulke operaties was 'Operation Northwood' uit de vroege jaren 1960. In een van de vele interne CIA-documenten die op deze actie betrekking hebben staat letterlijk te lezen dat er opdracht wordt gegeven om terroristische aanslagen te ensceneren in de V.S. en Amerikaanse burgers te vermoorden teneinde de publieke opinie te mobiliseren voor een oorlog

⁴⁸ GYUATT (D.). Op. Cit.

⁴⁹ Bilderbergs (BB). <http://www.4rie.com/rie%203.html>

⁵⁰ WOODWARD (B.). Dekmantel. De geheime oorlogen van de CIA. 1987.

tussen de V.S. en Cuba.⁵¹ Alhoewel dit natuurlijk een extreem voorbeeld is (gelukkig geeft niet elke regering zomaar opdracht haar eigen burgers af te knallen), zijn er massa's voorbeelden bekend waarin inlichtingendiensten worden gebruikt voor het financieel, materieel en kennisgewijs ondersteunen van 'rebellens-legers' en moordcommando's om de regering van 'vijandige' landen of gewoon 'vijandige' groepen ten val te brengen. Denk bijvoorbeeld aan Iran-contra of de activiteiten van de CIA in Nicaragua en Libië in de jaren '80⁵², of de relaties van de CIA met Saddam Hussein en de Bin Laden familie, of met de 'Noordelijke Alliantie' tijdens de oorlog in Afghanistan in 2001⁵³; om slechts enkele van de bekendere voorbeelden te noemen. Opvallend is daarbij dat vooral economische belangen belangrijk lijken te zijn, en dat men blijkbaar liever een autoritair regime installeert of in stand houdt dan links-democratische regimes een kans te geven. Zelfs als links-democratische regimes kunnen stand houden, worden de overlevingsomstandigheden vaak zo zwaar gemaakt dat de regimes als het ware gedwongen worden om een meer autoritaire politiek te gaan voeren.

Een andere belangrijke vaststelling is in het licht van voorgaande hoofdstukken veelzeggend: "Washington D.C., February 4, 2005 - Today the National Security Archive posted the CIA's secret documentary history of the U.S government's relationship with General Reinhard Gehlen, the German army's intelligence chief for the Eastern Front during World War II. At the end of the war, Gehlen established a close relationship with the U.S. and successfully maintained his intelligence network (it ultimately became the West German BND) even though he employed numerous former Nazis and known war criminals. The use of Gehlen's group, according to the CIA history, *Forging an Intelligence Partnership: CIA and the Origins of the BND, 1945-49*, was a "double edged sword" that "boosted the Warsaw Pact's propaganda efforts" and "suffered devastating penetrations by the KGB."⁵⁴

Het was reeds een tijd geweten hoe het Counter Intelligence Corps (CIC) van het Amerikaanse leger gebruik maakte van een netwerk van grote Nazi-kopstukken, waarvan ze wisten dat andere landen vroegen om hun uitlevering voor de gruwelijkste oorlogsmisdaden, om inlichtingen te verzamelen, en deze mensen zo bescherming boden tegen de door de CIA georganiseerde Nüremberg-processen; en dat ze deze Nazi's later via de ondergrondse 'ratlines' van het Vaticaan naar Zuid-Amerika smokkelden. Men wist ook al een tijd dat de geheime dienst van de V.S. na de oorlog beroep had gedaan op Nazi's om te fungeren als geheime troepen achter de frontlines, voor het geval de Russen Europa zouden binnenvallen.⁵⁵ In functie van deze operatie werden onder andere ondergrondse munitiedepots voorzien om die Nazi's te bewapenen. Nu weet men ook dat enkele van de meest beruchte Nazi-wetenschappers en SS'ers naar de V.S. zelf werden gesmokkeld om mee te werken aan de MK ULTRA en soortgelijk CIA-projecten in verband met 'behaviour modification en 'mind control'.

⁵¹ Zie o.a. RUPPERT (M.). The truth and lies of 9-11. Documentaire voor From The Wilderness. (via www.copvcia.com)

⁵² Zie o.a. WOODWARD (B.). Op. Cit.

⁵³ Zie o.a. JONES (A.). Martial Law. 9-11: The rise of the poliestate. Documentaire. 2005.

⁵⁴ FEINSTEIN (T.) (Ed.). The CIA and Nazi War Criminals. In: *National Security Archive Electronic Briefing No. 146*. 4 februari 2005.

⁵⁵ Zie o.a. DABRINGHAUS (E.). Klaus Barbie. Een Nazi in dienst van de V.S.. 1984.

III. De uitholling van de parlementaire democratie

De boodschap die uitgedragen wordt door de nogal provocerende afbeelding op het voorblad van deze paper wordt traditioneel met anarchisme en revolutie geassocieerd en verwijst in de hedendaagse context eerder naar de anti- of anders-globalisten en andere vormen van verzet tegen de uitbreiding van het globale kapitalistische systeem, dan naar de rijke bankiers en industriëlen die juist de drijvende kracht vormen achter de globalisering. Ik zal in dit deel beargumenteren waarom het echter, na het voorgaande in aanmerking genomen te hebben, duidelijk mag zijn geworden dat het juist die (financiële) elite is die heden ten dage het radicaalste voorbeeld tentoonspreidt van wat men in de volksmond zo plastisch kan omschrijven als ‘schijnt aan macht en wetgeving’.

Een van de belangrijkste peilers van de democratie is de veronderstelling dat iedere burger over een voldoende aan informatie moet kunnen beschikken om zijn burgerplichten en rechten op een adequate manier in vervulling te brengen. Dit impliceert dat er enerzijds een belangrijke mate van transparantie moet bestaan in het nemen van voor die burgers relevante beslissingen, anderzijds dat elke burger gelijke kansen moet hebben om zijn of haar mening op een maatschappelijk relevante manier te uiten. Deze laatste vereiste komt er in de hedendaagse wereld op neer dat iedereen (of althans elke mening) over een gelijke toegang tot de massamedia zou moeten kunnen beschikken. Het mag duidelijk zijn dat in een vertegenwoordigende democratie ook het eerlijke verloop van de stemprocedure moet gegarandeerd worden. Het is echter belangrijk te beseffen dat, wanneer de twee eerstgenoemde voorwaarden niet voldaan zijn, het al dan niet eerlijke verloop van de stemprocedure irrelevant wordt: er kan dan sowieso geen sprake meer zijn van een democratisch staatsbestel. Alhoewel de vereiste van een voldoende aan informatie dus zeker niet de enige voorwaarde is voor de gelijkheid van rechten, is ze een *sine qua non* voor de (vertegenwoordigende) democratie. (In dit opzicht is er geen enkel verschil tussen de democratie als natiestaat en een ‘hogere’ politieke entiteit zoals bv. de Europese Unie: in een democratische federatie van landen moet elke lidstaat beschouwd worden als een gelijkwaardige burger, waarvoor dus tenminste de hogergenoemde voorwaarden moeten vervuld zijn.)

Uit de voorgaande hoofdstukken van deze paper mag duidelijk zijn geworden dat onze eigen westerse samenleving niet (langer) aan deze vereiste van voldoende informatie voldoet. Onmiddellijk rijst echter de vraag of er ooit wel een samenleving heeft bestaan die wel aan deze vereiste voldeed. Laten we dus mild zijn en de gestelde voorwaarde losjes interpreteren en de democratie beschouwen als een utopisch ideaalbegrip waartegen we onze eigen ‘globaliserende’ maatschappij vergelijken. Stel dus dat het traditionele modernistische Europese systeem van de soevereine, parlementair-vertegenwoordigende natie-staat, met haar sociale zekerheids-systeem zoals we dat gekend hebben in de jaren van de Keynesiaanse economie (jaren 1950 - 1970), al bij al best behoorlijk democratisch was. (Iets wat ik persoonlijk betwijfel, doch dit terzijde.) De vraag wordt dan: in welke mate erodeert de globalisering de democratische verworvenheden van de moderne (westerse) natiestaat?

Om deze vraag te kunnen beantwoorden lijkt het mij aangewezen nog eens een voorbeeld aan te halen. Zoals ik reeds vertelde is toegang tot de Council on Foreign Relations op ‘invitation only’. Verder heerst er een absolute geheimhoudingsplicht over wat er tijdens bijeenkomsten wordt gezegd (dit geldt natuurlijk niet voor uitzonderlijke ‘on-the-record’-meetings en voor de inhoud van de door de CFR gepubliceerde rapporten.). Dat deze vereniging dus niet voldoet aan de vereisten van transparantie mag duidelijk zijn. Alhoewel het dus niet gaat om een instelling met verkozen vertegenwoordigers van de bevolking en er weinig of geen controle mogelijk is op de werking van de organisatie en haar methodes om tot conclusies te komen; is de rol van de CFR doorheen de 20^e eeuw gigantisch geweest in het buitenlandse beleid van de Verenigde

Staten van Amerika (en zoals we hebben gezien ook in het opzetten van de Europese Unie). Wat de hele zaak nog verbazingwekkender maakt is het feit dat de meeste mensen zelfs nog nooit hebben gehoord van groepen als de CFR of, dichter bij huis, Bilderberg. Hoe is zo iets mogelijk?

Een van de belangrijkste peilers van het succes van de CFR (en Bilderberg) is de groot-schalige manipulatie van informatie, en dus van de publieke opinie. Misschien nog belangrijker is het feit dat deze verenigingen gebruik maken van kleinere ‘dochter-ondernemingen’ om de genomen beslissingen ten uitvoer te brengen. Zo zijn enkele van de kleinere (doch meer bekende) ‘front’-organisaties van de CFR in de politiek-academische wereld vandaag de dag de befaamde ‘think tanks’ The Hudson Institute, The American Enterprise Institute en the Project for a New American Century (PNAC). Verder heeft de CFR natuurlijk ook haar ‘eigen’ bedrijven in de financiële-industriële wereld, zoals bijvoorbeeld enkele van de grootste financiële bedrijven van de V.S.: Goldman Sachs (via o.a. Rockefeller) Brown Brothers & Harriman, J.P. Morgans, en nog een ellenlange waslijst; de roots van de elite liggen immers natuurlijk in deze sector. Tenslotte is er ook voor vertegenwoordiging gezorgd in de media-industrie. In dit kader is het veelzeggend dat Rupert Murdoch opvallend betrokken is bij de (front-organisaties van de) CFR. (Zo financiert hij bv. The Weekly Standard, het door William Kristol (samen met Robert Kagan de oprichter van PNAC) uitgegeven weekblad, om slechts een miniem voorbeeld te geven. CFR heeft eveneens personen die optreden als ‘neutrale’ analisten op alle nationale televisiezenders in de V.S. en zowat alle belangrijke (al dan niet internationale) printmedia zoals The New York Times, The Wall Street Journal en gelijkaardige week- en maandbladen.) Verder zijn er zoals gezegd belangrijke connecties tussen de CFR, de Trilaterale Commissie, de CIA en Bilderberg, allemaal verenigingen die niet meteen een voorbeeld van transparantie kunnen genoemd worden. Ten slotte zijn er natuurlijk nog de personen van de CFR die gewoon democratisch verkozen zijn en al dan niet strategisch belangrijke politieke ambten vervullen.

Laat ik nu de werking van de CFR verduidelijken aan de hand van volgend citaat uit een artikel uit 1976 dat ons, niet toevallig, vertelt over de familie Rockefeller. “The center for the Study for Democratic Institutions recently completed a proposed constitution for the "Newstates of America". The Center is Rockefeller funded. To give you an indication of the type of constitution proposed, the term "national emergency" is mentioned 134 times. The document did not have a Bill of Rights and the right to own arms was taken away. At the same time, House Concurrent Resolution #28 awaited for calling a constitutional convention on or before July 4, 1976. The presiding officer of such an event would have been Nelson Rockefeller, Vice President and president pro tem of the Senate. This particular resolution awaited in committee. Obviously money would not be spent on these massive programs unless there would be the chance for the actual implementation of such a scheme.”⁵⁶

Wat er gebeurt is het volgende: Mr. Rockefeller heeft, zoals we ondertussen weten, besloten dat het beter zou zijn een one-world-government onder leiding van de financiële elite te installeren; en daar zijn zijn vriendjes van de CFR het mee eens. De volgende stap is dan het opzetten van het CSDI, een door Rockefeller gesponsord clubje experts terzake die natuurlijk gerecrueteerd worden uit de kringen van, jawel; de CFR. (Al is dat natuurlijk zelfs niet eens noodzakelijk). Vervolgens stelt de CSDI een nieuwe grondwet voor die het mogelijk maakt extreme maatregelen te nemen in geval van een crisis-situatie. Deze extreme maatregelen zijn duidelijk een erodering van de vroegere grondwettelijke basisrechten, en bovendien kan onder de omschrijving van de crisis-situatie zowat elke situatie aangegrepen worden om de extreme maatregelen door te voeren. Aangezien de CSDI echter een democratische onderzoeksgroep is,

⁵⁶ PABST (W. R.). Concentration camps plans for U.S. citizens. <http://www.mindcontrolforums.com/us-concentration-camps.htm>. 1979. Voor wie geïnteresseerd is in (de plannen voor) hedendaagse concentratiekampen in Amerika: <http://www.apfn.org/apfn/camps.htm>.

die zelfs de democratie in haar naam draagt, gaat niemand er van uit dat deze mensen ook effectief misbruik willen maken van deze wetten om de democratie te ondergraven. De bevriende media-figures zorgen er ondertussen voor dat de presentatie van de plannen op het meest geschikte moment gebeurt (meestal dus wanneer er juist andere dramatische gebeurtenissen de aandacht reeds opeisen) en dat de plannen zo positief mogelijk overkomen op de kijker / lezer / luisteraar. De andere belangrijke politieke figuren zijn bovendien lid van hetzelfde clubje. Het gevolg is bijna onvermijdelijk de kritiekloze acceptatie van de genomen beslissingen door een groot deel van de burgerbevolking. Meestal is het deel van de bevolking zelfs groot genoeg om de implementatie van de beslissingen meteen van start te kunnen laten gaan. Game, set, match voor de CFR.

Natuurlijk gaan we, wanneer we het bovenstaande horen, niet akkoord: ons zelfrespect maakt het ons onmogelijk om toe te geven dat we ons als bevolking (en zeker als individu) zo makkelijk laten misleiden. Cathy O'Brien, een vrouw die veel contact heeft gehad met de hoogste lagen van het politieke establishment in de V.S. tussen de jaren '70 en '88 vertelt:

“From my perspective, those who were actively laying the groundwork for implementing the New World Order [...] made no distinction between Democratic and Republican Parties. Their aspirations were international in proportion, not American. Members were often drawn from, among other elitist groups, the Council on Foreign Relations. Like George Bush, Bill Clinton was an active member of the CFR, Bilderbergers, and Tri-Lateral Commission. Based on numerous conversations I overheard, Clinton was being groomed and prepared to fill the role of President under the guise of Democrat in the event that the American people became discouraged with Republican leaders. This was further evidenced by the extent of Clinton's New World Order knowledge and professed loyalties.”⁵⁷ (Merk op dat O'Brien beweert deze zaken te hebben gehoord in gesprekken tussen Bush Sr. en Bill Clinton sinds de eerste ambtstermijn van de regering Reagan. Merk ook op dat Bill Clinton op de ledenlijst van de Bilderberg-meeting uit '91 voorkomt en een tijdje in Oxford heeft gestudeerd met de Rhodes' scholarship.)

We kunnen natuurlijk altijd de betrouwbaarheid van de getuige(n) in vraag stellen. Feit blijft dat, wanneer het merendeel van de bevolking op de massamedia is aangewezen om informatie over de haar omringende wereld te verkrijgen, wordt het essentieel om te voorkomen dat het mogelijk is voor iemand om een overdreven overwichts-positie in de markt in te nemen als men tenminste volgens een min of meer democratisch systeem wil leven. In de communicatiewetenschappen wijst men op het belang van de gate-keeper: Dat is degene die bepaalt of bepaalde informatie al dan niet bij de rest van de bevolking terecht zal komen. Hoe groter een mediamagnaat wordt, hoe minder relevante gate-keepers er zijn. Hoe minder gatekeepers er zijn, hoe makkelijker het wordt de grote massa's te manipuleren. In onze hedendaagse wereld is de mainstream-media in handen van een dozijn grote multinationals; en aan de top, daar kent men elkaar. Op die manier wordt het gemakkelijk de bevolking te misleiden. Je doet als elite-figuur wat je wil en je mediavriendjes maken de bevolking wel iets wijs zodat je er mee weg komt. Handel zus en presenteer het zo. Er is begin 2005 (voor de zoveelste keer) bewijs opgedoken dat zowel de Amerikaanse als de Britse overheid momenteel 'fake news broadcasts' uitzenden via nationale televisie. Terwijl de Britten gewoon nep-journalisten in dienst hebben zoals we ze kennen uit de verhalen van de CIA-journalisten van de jaren '70 en '80, produceert de Amerikaanse overheid nu zelf haar 'news broadcasts', om ze vervolgens tegen betaling als gewoon nieuws uit te laten zenden (wat natuurlijk niet wil zeggen dat er geen CIA-journalisten meer zouden zijn).⁵⁸ Natuurlijk is zoiets allemaal niet nieuw, maar op zo een moment is het tijd om als burger van een 'democratie' vragen te stellen. Een van die vragen is bijvoorbeeld: Was it really the Germans who lost the war?

⁵⁷ O'BRIEN (C.). & PHILLIPS (M.). *TRANCE Formation of America*. Ninth printing (origineel 1995). Dit boek is ontzettende interessante literatuur: het behandelt, als een van de enige boeken tot nu toe, zeer uitgebreid de 'mind control' experimenten van de CIA.

⁵⁸ Voor meer informatie: www.prisonplanet.com of www.infowars.com en zoek op 'fake news'

Dit is het grootste probleem dat de globalisering ons stelt: In een zeker zin is een globale samenwerking in onze hedendaagse technologische maatschappij onontbeerlijk, al was het alleen nog maar om de misbruiken en risico's die die techniek met zich meebrengt zo veel mogelijk binen de perken te houden. Anderzijds kan globalisering een proces van wederzijds begrip en respect tussen verschillende culturen op gang brengen door de mogelijkheid elkaar te leren kennen. Televisie heeft in dat opzicht vast en zeker de blik van de mens op de wereld verbreed en vervormd. Dat alles is echter alleen mogelijk als dat proces van globalisering vertrekt vanuit de gelijkwaardigheid van culturen en dus uiteindelijk van de mens. Het is hier dat het schoentje wringt. Zulk een respect en een concept van gelijkwaardigheid is enkel mogelijk als elke cultuur (of noem haar natie-staat) over voldoende autonomie beschikt om zelf te bepalen wat haar identiteit is en op welke manier zij die uitdrukking wil geven in haar levensstijl. Zoiets is niet mogelijk wanneer het belang van de samenwerking dogmatisch gaat primeren boven culturele eigenheid.

Dit is geen ondersteuning van het bekende excuus van de V.S. voor unilaterale actie, en mag ook niet misbegrepen worden vanuit een visie op cultuur als een statisch-conservatief begrip. Het is in de hedendaagse context namelijk zo dat de grote multinationals de nationale regeringen zodanig onder druk kunnen zetten dat ze min of meer de wetgeving bepalen of er zelfs boven staan. Noreena Hertz wijst er in die context op dat bedrijven de sociale zekerheid die vroeger door de overheid werd verschaft meer en meer op de eigen schouders nemen. Ze citeert in deze context Bill Clinton die in 2000 spreekt tot de jaarlijkse bijeenkomst van het Wereld Economisch Forum in Davos: "Mijn grootste wens is dat de mondiale zakengemeenschap voor de komende tien tot twintig jaar een gezamenlijke visie ontwikkelt op hoe de wereld er uit zou moeten zien, om vervolgens te proberen dat te verwerkelijken [...] gezamenlijk kunt u de wereld veranderen."⁵⁹

Ik vind het, als onbetekenend studentje, toch wel verontrustend dat de overheid expliciet aan de bedrijven vraagt hoe zij willen dat de wereld er uit ziet. Aan mij werd niets gevraagd, en het vooruitzicht lijkt mij beangstigend. Tenslotte blijft de beste samenleving voor de vervulling van de doelen der grote bedrijven immers het Nazistische model van het 'Derde Rijk'-Duitsland. In zo een context verdwijnt echter de soevereiniteit van de burger of op een hoger niveau die van de natie-staat. Dat globalisering op zich geen (of een vrij miniem) probleem hoeft te zijn voor deze soevereiniteit is duidelijk. Anderzijds lijkt het ook duidelijk te zijn dat het hedendaagse proces uit de hand loopt en de soevereiniteit waar ik over sprak duidelijk ondergraaft. Dat dit zo is heeft veel te maken met het minieme aantal mensen dat momenteel de richting van dat proces bepaalt. De financiële elite schijnt de geschiedenis te sturen en de zogenaamde 'eenmaking der volkeren' verloopt ondertussen achter gesloten deuren. Aan de bevolking (of de lidstaten) is de keuze tussen steeds maar andere marionetten, maar de poppenspeler blijft steeds dezelfde en houdt zich schuil in de schaduw van het schouwtoneel. Hij applaudiseert vanuit de coulissen.

⁵⁹ HERTZ (N.). Op. Cit. p. 201.

Besluit

Als er iets duidelijk uit de geschiedenis, zoals in de vorige hoofdstukken verteld, naar voor komt is het wel het feit dat er in het besturen van deze wereld vele niveaus bestaan. Dat enkele van deze niveaus bewoond worden door rechtstreeks (en eerlijk) verkozen vertegenwoordigers van de bevolking mag duidelijk zijn. Het valt me echter, na het research-werk dat ik voor deze paper heb gedaan, moeilijk om deze niveaus als werkelijk relevant te zien. Achter de schermen van geheimhouding en gesloten deuren worden de échte beslissingen genomen, wordt de toekomst van onze planeet bedisseld door een elite van financiële zwaargewichten en ‘hun’ intelligentsia, politici en mediafiguren; of zo lijkt het toch.

Dat deze achtergrond waartegen de politiek zich afspeelt in meer of mindere mate manipuleerbaar is, mag hopelijk duidelijk geworden zijn uit wat ik hier boven heb verteld. Tegelijk is het zo dat deze achtergrond nooit volstrekt beheersbaar kan zijn. Altijd ligt de toekomst (in de vorm van *‘l’a venire’*) op de loer met zaken die we nu nog niet kunnen verwachten. Dat betekent concreet dat het manipuleren van deze achtergrond een taak is die dag na dag moet herhaald worden; en dat niet alleen om verandering te bekomen, maar ook om de status-quo te behouden. Men zou kunnen zeggen dat ons dit iets verteld over de maakbaarheid van onze eigen samenleving. Waar dit concept de drijvende motor was achter zaken als de Franse Revolutie, wordt er nu in vele intellectualistische kringen schamper gedaan over deze maakbaarheid der maatschappij. Het gevaar van zulk een houding is echter dat het ongelooft in de maakbaarheid ook een onbewogen aan de zijlijn staan, een onvermogen tot zinvol handelen met zich mee brengt in een context waar we zelf toch niets kunnen veranderen, waar we niet eens onze persoonlijke soevereiniteit kunnen behouden om zelf een levensstijl (en dus politiek regime) te kiezen. Dat is de situatie waar het hedendaagse proces van globalisme spijtig genoeg misschien wel in dreigt uit te monden.

Daarom wordt het belangrijk om na te denken over eventuele ‘veiligheidsmaatregelen’ die onze culturele en individuele autonomie en eigenheid kunnen garanderen in een wereld van steeds groter wordende interdependentie. Hoe ‘kleiner’ de wereld wordt - en de wereld wordt nu eenmaal steeds maar kleiner - hoe meer verschillende bevolkingsgroepen afhankelijk worden van elkaar, hoe meer verschillende mensen op elkaar moeten kunnen rekenen. Dat brengt met zich mee dat ook het gedrag, de levensstijl, min of meer berekenbaar moet zijn. Er is echter een groot verschil tussen een gezonde graad van sociaal fatsoen en een dwangbuis of een gevangenis. In een situatie waar slechts weinig mensen over een buitenproportioneel groot deel van de macht beschikken, daar zit men al snel in een gevangenis.

In onze hedendaagse wereld, aan het begin van de 21^e eeuw, begint de industrie in het algemeen, en de media- en bankwereld in het bijzonder, steeds meer in handen te komen van enkele gigantische bedrijven. Het zijn zij die de steeds duurder wordende verkiezingscampagnes financieren. Het zijn zij die druk kunnen uitoefenen op nationale regeringen door met overplaatsingen te dreigen, of met ontslag. Het zijn tevens zij die via hun organisaties de belangrijke adviesrapporten laten schrijven die onze internationale instellingen vorm geven. En het zijn zij die de media bezitten, en daarmee beslissen hoe wij de wereld zien.

Laat ons dus op zoek gaan naar garanties om te voorkomen dat we in een gevangenis terecht zouden komen. En uiteindelijk vraagt verandering slechts evenveel energie als het bevestigen van de status-quo...

Literatuurlijst

- BEAUDRY (P.). Synarchy Movement of Empire. Book II: The Modern Synarchy of Empire. Leesburg, Virginia. 2005.
- DABRINGHAUS (E.). Klaus Barbie. Een Nazi in dienst van de V.S.. Batteljee & Terpstra Uitgeverij, Leiden. 1984.
- DESCHOUWER (K.). & HOOGHE (M.). Politiek: een inleiding in de politieke wetenschappen. Boom Onderwijs. 2005.
- ESCOBAR (P.). Bilderberg strikes again. In: *The Asia Times*. 10 mei 2005.
- FEINSTEIN (T.) (Ed.). The CIA and Nazi War Criminals. In: *National Security Archive Electronic Briefing No. 146*. 4 februari 2005.
- GUYATT (D.). Princes of plunder. The shape of Treachery and the bridge at Arnhem. In: *Nexus Magazine*. Vol. 12, nr. 2. February - march 2005.
- HERTZ (N.). De Stille Overname. De globalisering en het einde van de democratie. Uitgeverij Contact, Antwerpen, Amsterdam. 2002.
- JONES (A.). Martial Law. 9-11: The Rise of the Policestate. Documentaire, Jones Productions. 2005 (www.prisonplanet.com of www.infowars.com)
- O'BRIEN (C.). & PHILLIPS (M.). TRANCE Formation of America. Ninth printing (origineel 1995).
- PABST (W. R.). Concentration camps plans for U.S. citizens. 1979.
<http://www.mindcontrolforums.com/us-concentration-camps.htm>.
- PETERS (M.). The Bilderberg Group and the project of European unification. (via www.bilderberg.org)
- PICKNETT (L.) & PRINCE (C.). The Rise of the Rough Beast. Adapted from a lecture given at the Sauniere Society Symposium, 19th september 1999.
- QUIGLEY (C.). The Anglo-American Establishment. From Rhodes to Cliveden. Books In Focus, New York, 1981.
- RIVERA (D. A.). Final Warning. A history of the New World Order. A project of View from the Wall Ministries. 1997.
- ROUNDTABLE. 1939-1945 – The Council on Foreign Relations War & Peace Studies Group. (via <http://www.geocities.com/CapitolHill/2807/>)
- ROUNDTABLE. The Trilateral Commission. A Council on Foreign Relations Front Organisation. (via <http://www.geocities.com/CapitolHill/2807/>)
- RUPPERT (M.). The truth and lies of 9-11. Documentaire voor From The Wilderness. (via www.copvcia.com)
- SCHLEPPI (H.). & DE WIT (D.). Skull & Bones. Documentaire in twee delen voor de Evangelische Omroep (NL). 1999.
- STEINBERG (J.). Synarchism: The Fascist Roots Of the Wolfowitz Cabal. In: *Executive Intelligence Review*. 30 mei 2003.
- WOODWARD (B.). Dekmantel. De geheime oorlogen van de CIA. De Haan / Lannoo. 1987.

Bijlage I. Aanwezigen Bilderberg 2005

Honorary Chairman—Davignon, Etienne—Belgium
Honorary Secretary Gen.—Taylor, J. Martin —Britain
Aartsen, Jozias J. van —NL, Parliamentary Leader
Abu-Amr, Ziad—President of the Palestinian CFR
Ackermann, Josef—Germany, Chairman, Deutsche Bank
Alogoskoufis, George—GR, Minister of Economy
Babacan, Ali—TR, Minister of Economic Affairs
Balsemao, Francisco Pinto—Portugal, Former PM
Barroso, Jose M. Durao—INT, President, Euro. Comm.
Belfrage, Erik—S, Senior Vice President, SEB
Bernabe, Franco—I, Vice Chairman, Rothschild Europe
Bronner, Oscar—A, Publisher and Editor, *Der Standard*
Browne, John—GB, Group Chief Executive, BP
Byrne, David—IRL, Former Commissioner, Euro Comm.
Camus, Philippe—F, CEO, EADS
Castries, Henri de—F, Chairman of the Board, AXA
Cebrian, Juan Luis—E, CEO, PRISA
Collins, Timothy C.—USA, CEO, Ripplewood Holdings
Collomb, Bertrand—F, Chairman, Lafarge
Couchevin, Pascal—CH, Head, Dept. of Home Affairs
David, George A.—GR, Chairman at Coca-Cola
Delpech, Therese—F, Director, Atomic Energy Comm.
Diamantopoulou, Anna—GR, Member of Parliament
Dopfner, Mathias—D, CEO, Axel Springer AG
Eldrup, Anders—DK, President, DONG A/S
Elkann, John—I, Vice Chairman, Fiat S.P.A.
Feldstein, Martin S.—USA, President/CEO
Ford, Jr., William C.—USA, CEO, Ford Motor Co.
Geithner, Timothy F.—USA, President, Fed. Res. of NY
Gilady, Eival—ISR, Advisor to PM Ariel Sharon
Gleeson, Dermot—IRL, Chairman at AIB Group
Graham, Donald E.—USA, CEO, Washington Post Co.
Grydeland, Bjrn T.—N, Ambassador to the EU
Guterres, Antonio—P, Former PM
Haass, Richard N.—USA, President of the CFR
Hansen, Jean-Pierre—B, CEO, Suez-Tractebel, S.A.
Haselsteiner, Hans Peter—A, CEO, Bauholding Srabag
Hedegaard, Connie—DK, Minister for the Environment
Holbrooke, Richard C.—USA, Vice Chairman, Perseus
Hoop Scheffer, Jaap G.de—INT, Sec. Gen., NATO
Hubbard, Allan B.—USA, Assistant to the President
Huyghebaert, Jan—B, Board Chairman of KBC Group
Johnson, James A.—USA, Vice Chairman, Perseus
Jones, James L.—INT, Supreme Allied Cmdr. Europe
Jordan, Jr., Vernon E.—USA, Lazard Freres & Co.
Keane, John M.—USA, General, U.S. Army, Retired
Kerr, John—GB, Director, Shell
Kissinger, Henry A.—USA, Chairman, Kissinger Assoc.
Kleinfeld, Klaus—D, President and CEO, Siemens AG
Kopper, Hilmar—D, Chairman at DaimlerChrysler AG
Kravis, Marie-Josée—USA, Hudson Institute
Kroes, Neelie—INT, Commissioner, Euro. Comm.
Kudelski, Andre—CH, CEO, Kudelski Group
Lamy, Pascal—F, President, Notre Europe
Ledeer, Michael A.—USA, American Enterprise Institute
Liikanen, Erkki—FIN, Board Chairman, Bank of Finland
Lundestad, Geir—N, Norwegian Nobel Committee
Luti, William J.—USA, Dep'ty Under Sec. of Defense
Lykkeitof, Mogens—DK, Social Democratic Party
Manji, Irshad—CDN, Author/Founder of "Project Iftihad"
Mathews, Jessica T.—USA, President, Carnegie Endow.
McKenna, Frank—CDN, Ambassador to the U.S.
Mehlman, Kenneth B.—USA, Chairman, RNC
Miklos, Ivan—SVK, Deputy PM and Minister of Finance
Montbrial, Thierry de—F, President of IFRI

Monti, Mario—INT, President, Boconi University
Munroe-Blum, Heather—Vice Chancellor, McGill Univ.
Myklebust, Egil—N, Chairman of the Board, SAS
Nass, Matthias—D, Deputy Editor, *Die Zeit*
Netherlands, H.M. The Queen of the Netherlands
Ollila, Jorma—FIN, CEO, Nokia Corporation
Padoa-Schioppa, Tommaso—INT, European Cent. Bank
Palacio, Loyola de—E, President, CFR, Partido Popular
Papandreou, George A.—GR, President PASOK
Pearl, Frank H.—USA, Chairman/CEO, Perseus
Pearlstine, Norman—USA, Editor-in-Chief, *Time Inc.*
Pentikainen, Mikael—FIN, President, Sanoma Corp.
Perle, Richard N.—USA, Institute for Public Policy Res.
Pfluger, Friedbert—D, Member of Parliament
Philippe H.R.H. Prince—Belgium
Prichard J. Robert S.—CDN, President, Torstar Media
Rato y Figaredo, Rodrigo de—INT, Managing Dir., IMF
Reisman, Heather—CDN, President Indigo Books
Rockefeller, David—USA, JP Morgan Int'l Council
Rodin, Judith—USA, President, Rockefeller Foundation
Rodriguez Inciarte, Matias—E, Vice Chair, Grupo Santander
Ross, Dennis B.—USA, Dir., Wash. Inst. for Near East Pol.
Roy, Olivier—F, Senior Researcher, CNRS
Sarmento, Nuno Morais—P, Member of Parliament
Scaroni, Paolo—I, CEO, Enel S.P.A.
Schily, Otto—D, Minister of the Interior
Scholten, Rudolf—A, Oesterreichische Kontrollbank AG
Schrempp, Jurgen E.—D, A COB at Daimler Chrysler AG
Schulz, Ekkehard D.—D, COB at, ThyssenKrupp AG
Sebastian Gascon, Miguel—E, Chief Econ. Advisor to PM
Sharansky, Natan—ISR, Advisor to Ariel Sharon
Siniscalco, Domenico—I, Minister for Econ. and Finance
Skidelsky, Robert—GB Professor, Warwick University
Spain, H.M. the Queen of—E
Sutherland, Peter D.—IRL, Chairman, Goldman Sachs
Szwajkowski, Jacek—PL CEO, Polska Grupa Farmaceutyczna
Tiilikainen, Teija H.—FIN, Director, University of Helsinki
Tilmant, Michel—NL, Chairman, Ing N.V.
Trichet, Jean-Claude—INT, Governor, European Central Bank
Ulsever, Cuneyt—TR, Columnist, Hurriyet
Vasella, Daniel L.—CH, Chairman and CEO, Novartis AG
Veer, Jeroen van der—NL, Chairman, Royal Dutch/Shell Group
Vinocur, John—USA, Senior Corr., *International Herald Tribune*
Wallenberg, Jacob—S, Vice-Chairman, SEB
Warner, Mark R—USA, Governor of virginia
Weinberg, Peter—GB, CEO, Goldman Sachs International
Wissmann, Matthias—D, Member of Parliament
Wolf, Martin H.—GB, Associate Editor and Economics Commentator, *The Financial Times*
Wolfensohn, James D.—INT/USA, President, The World Bank
Wolfowitz, Paul—USA, President designate, The World Bank
Zakaria, Fareed—USA, Editor, *Newsweek International*
Zumwinkel, Klaus—D, Chairman of the Board of Management

Deze lijst is onvolledig.⁶⁰

⁶⁰ AFP. Bilderberg Special Report 2005.

Bijlage II. The Bilderberg Meetings

Liberty Lobby, Inc., 300 Independence Ave., SE, Washington, DC 20003, publishes a weekly newspaper titled "The American Free Press". At my request, they sent me a reprint of a summary of Bilderberg information, titled Spotlight on the Bilderbergers, Irresponsible Power, published mid-June, 1975. Page 6 of this document states:

"The Congressional Record - US Senate, April 11, 1964, states:

(Speaking) - Mr. (Jacob) Javits - Mr. President, the 13th in a series of Bilderberg meetings on international affairs, in which I participated, was held in Williamsburg, VA, on March 20, 21, and 22. I ask unanimous consent to have printed in the Record a background paper entitled 'The Bilderberg Meetings.'

The Bilderberg Meetings

The idea of the Bilderberg meetings originated in the early fifties. Changes had taken place on the international politician and economic scene after World War II. The countries of the Western World felt the need for closer collaboration to protect their moral and ethical values, their democratic institutions, and their independence against the growing Communist threat. The Marshall plan and NATO were examples of collective efforts of Western countries to join hands in economic and military matters after World War II.

In the early 1950's, a number of people on both sides of the Atlantic sought a means of bringing together leading citizens, not necessarily connected with government, for informal discussions of problems facing the Atlantic community. Such meetings, they felt, would create a better understanding of the forces, and trends affecting Western nations, in particular. They believed that direct exchanges could help to clear up differences, and misunderstandings that might weaken the West.

One of the men who saw the need for such discussions was the late (Dr.) Joseph H. (Heironymus) Retinger (as a matter of interest, the name Heironymus is literally translated to be "MEMBER OF THE OCCULT"). In 1952, he approached His Royal Highness, Prince Bernhard of the Netherlands, with the suggestion of informal and unofficial meetings to discuss the problems facing the Atlantic community. Others in Europe wholeheartedly supported the idea, and proposals were submitted to American friends to join in the undertaking. A number of Americans, including C. D. Jackson, the late General Walter Bedel Smith, and the late John Coleman, agreed to cooperate. (Very reliable information from a former CIA member now reveals that the CIA financed Dr. Retinger's efforts to convince Prince Bernhard to form this group that was later to be called the Bilderbergs. This is confirmed by the fact that General Walter Bedel Smith was the CIA director from 1950 to 1953, so, is it surprising that he would agree to join this group?)

The first meeting that brought Americans and Europeans together took place under the chairmanship of Prince Bernhard at the Bilderberg Hotel in Oosterbeek, Holland, from May 29 to May 31, 1954. Ever since, the meetings have been called Bilderberg meetings.

No Strict Rules of Procedure

From the outset, it was the intentions of the Bilderberg founders, and participants that no strict rules of procedure govern the meetings. Every effort was made to create a relaxed, informal atmosphere conducive to free, and frank discussions. Bilderberg is in no sense a policy-making body. No conclusions are reached. There is no voting, and no resolutions are passed.

The meetings are off-the-record. Only the participants themselves may attend the meetings.

Participants

It was obvious from the first that the success of the meetings would depend primarily on the level of the participants. Leading figures from many fields - industry, labor, education, government, etc. - are invited, who, through their special knowledge or experience, can help to further Bilderberg objectives. Representatives of governments attend in a personal, and not an official capacity. An attempt is made to include participants representing many political parties, and points of view. American participation has included Members of Congress of both parties. Over the years, Bilderberg participants have come from the NATO countries, Switzerland, Sweden, Austria, and Finland, and have included prominent individuals such as Dean Rusk, Christian A. Herter, Maurice Faure, Franz-Josef Strauss, Amintore Fanfani, Panayotis Pipinelis, Reginald Maudling, the late Hugh Gaitskell, Omer Becu, Guy Mollet, the late Michael Ross, Herman Abs, C. L. Sulzberger, Joseph Harsch, and T. M. Terkelsen. Individuals with international responsibilities have also participated, among them being Gen. Alfred Gruenther, Lord Ismay, Eugene Black, Gen. Lyman Lemnitzer, Paul-Henry Spaak, and the late Per Jacobsson.

The Meetings

Bilderberg meetings are held at irregular intervals, but have taken place once or twice a year since 1954. All the early conferences were held in Europe, but a meeting is now held on this side of the Atlantic every few years to provide a convenient opportunity for American, and Canadian participants to attend."⁶¹

⁶¹ Geciteerd op <http://www.4rie.com/rie%203.html>